

HARLEQUIN®

Смраст®

67

ЗЛАТНА ТРЕСКА
Сюзън СИМС

СЮЗЪН СИМС ЗЛАТНА ТРЕСКА

Превод: Ангелина Василева

chitanka.info

С безразсъдството на младостта Катрин Сент Клер сключва брак с привлекателния Стронг. Ала семейството ѝ разделя младата двойка. И ето че Катрин е отново свобода. Но дали наистина е така? Стронг се връща отново живота ѝ и Катрин не устоява на прегръдките му. Ледената принцеса се превръща в страстна жена...

ПРОЛОГ

Злато!

За него то бе по-прекрасно от любовта, от страстна жена в студена и самотна нощ, от уискито, от пържолата алангле с яйца на очи, от мекото легло... от всички питиета, жени и легла по света...

Злато!

Той знаеше, че то е треска... наркотик... Ухапе ли те златния комар, за теб няма спасение до края на дните ти...

О, как го искаше... Да го погледа, да го докосне, да го притежава поне за миг... И след това да умре блажен.

Но за да се сдобие с него, той трябваше да разрови миналото... Не би желал да причини зло на Стронг и на момичето... Но Майкъл О'Кели му беше длъжник! На него, както и на много други хора от градчето... Ирландецът отнесе тайната си в гроба... А можеше да спести неприятности на доста хора...

Единственото му желание бе да си получи златото...

ПЪРВА ГЛАВА

Катрин Сент Клер смяташе сватбените тържества за ненужна загуба на време. Особено в случаите, когато младоженката е една и съща в продължение на десет години. Кой пореден съпруг ще е този за Мъфи Уейнрайт? Трети? Или четвърти — Катрин не може да си спомни точния им брой. Приятелката ѝ обичаше да вдига шум около себе си. Вместо да застане пред олтара този път по-дискретно, тя отново бе разпратила покани за галавечеря... Катрин включи диктофона и остави съобщение на секретарката си:

— Моля те, отговори на Мъфи — усмихна се уморено и се поправи, — на Елинор Уейнрайт, че за съжаление, не мога да присъствам на сватбата ѝ. Изпрати ѝ сребърен сервиз с моята визитна картичка. Благодаря ти, Сали. — Събра от бюрото купчината лични писма, напъха ги в чантата си — възнамеряваше да ги прочете вкъщи на чаша вино — и си тръгна.

Докато заключваше офиса, погледът ѝ се задържа с гордост върху скромния надпис на стената: „Сент Клер Ентърпрайзис“. Мнозина смятаха, че водещата фигура във фирмата е баща ѝ. Но бяха твърде далече от истината. Катрин бе създала всичко със собствения си талант, пари и желание да успее, подпомогната само от фамилното име и връзките на семейство Сент Клер.

Започна с фотографии на богати и известни личности от Солт Ривър Вели. Снимаше техните луксозни домове, стила им на живот. Усилията ѝ дадоха плод. Черно-белите снимки, които направи за една книга, посветена на Аризона, както и първата ѝ самостоятелна изложба в Скотсдейл преди една година, ѝ донесоха удовлетворение. Разбира се, не беше от класата на Ансел Адамс, но фотографиите ѝ се продаваха на учудващо високи цени.

Преди да вземе асансьора, Катрин се отби в тоалетната. Оправяше дългите си копиринени чорапи, когато чу, че в преддверието влязоха две млади секретарки. Явно не предполагаша, че в кабинката има човек.

— Видя ли я с какъв тоалет беше днес? — попита едната.

— Да. Страхотен! — въздъхна другата със завист. — Рекламираха го в „Лорд енд Тейлърс“. Струва повече от месечната ми заплата...

— Толкова много? — Гласът бе наистина удивен.

Катрин усети как страните ѝ пламнаха. Имаше странното чувство, че говорят за нея.

— Красива е... — Complimentът бе направен от по-сърдечното момиче.

— И много надута. Носът ѝ е вперен толкова високо в облаците, че не бих се учудила, ако видя ледени висулки по него.

— Може би се притеснява...

— Кой? Принцесата ли? О, не бих казала... — Последва силен кикот, който накара Катрин да се сгърчи зад вратата на кабинката.

— На Катрин Сент Клер богатството ѝ е било предопределено от самото рождение — заяви по-грубото момиче.

— Е, аз не съм имала такъв късмет... И затова предпочитам да се върна в стаята си, преди да са ме потърсили...

Секретарките си тръгнаха. На Катрин ѝ бяха необходими няколко минути, за да се съвземе и да излезе от скривалището си.

Който подслушва, рядко чува нещо хубаво за себе си, припомни си тя старата поговорка, докато миеше ръцете си.

Задържа поглед на образа си в огледалото. Принцесата? Дали така ѝ казват всички?

Истина е, че се бе родила в богато семейство... Да, носеше скъпи дрехи... И навярно действително беше малко хладна и резервирана...

Но да си принцеса не е толкова лесно, колкото изглежда отстрани, отбеляза Катрин. Необходими са огромни усилия. Да не говорим за отговорностите, които вървят заедно с привилегиите... Трябва винаги да си нащрек — да казваш, да правиш и да бъдеш онова, което се очаква от теб...

— Добър вечер, госпожице Сент Клер! — поздрави я радостно служителят от охраната, щом излезе от асансьора. — Тръгвате ли си вече?

— Да, Хол.

— Ще ви изпратя до колата!

Катрин отключи лъскавия тъмнозелен ягуар и се настани зад волана.

— Благодаря ти, че ме придружи...

— Винаги съм на ваше разположение, госпожице Сент Клер!

— Хол? — Едва се сдържа да не го попита дали и той я нарича Принцесата зад гърба ѝ. — Лека нощ, Хол.

— Лека нощ, госпожице! — Той докосна периферията на шапката си.

Катрин изкара колата на заден ход от паркинга и с широк завой излезе на Сентръл Авеню. Караше към дома си и чувстваше как напрежението бавно напуска врата и раменете ѝ. Значи секретарките са ѝ измислили прякор... Но кои са те? Две хлапачки! А тя е трийсет и две годишна жена... Случвало се е да я наричат и с по-обидни прозвища...

Измъкна фибите и разпусна кока си. Тръсна глава и гъстата копринена коса се разпиля по раменете ѝ. Беше като на брат ѝ Рос — кестенява, но на слънцето бързо изсветляваше.

Зави в странична уличка с градини от двете страни. Вдъхна дълбоко аромата на портокаловите цветове. Пустинната нощ бе изпълнена с тяхното ухание и то ѝ припомни друга нощ, в която въздухът бе напоен със същия аромат...

Преди споменът да добие ясни очертания, Катрин Сент Клер бързо го изтласка в най-съкровено кътче на сърцето си и здраво залости вратата след него. Бе научила добре да се пази от миналото. Съзнанието ѝ си имаше изработена формула:

Не, няма да мисля за него сега!

Ще мисля за него по-късно...

Ще мисля за него някога...

Доста по-късно същата вечер Катрин извади от шкафа висока кристална чаша. В хладилника имаше бутилка от любимото ѝ вино. Наля си и отпи. Събу лачените си обувки, седна на дивана, подви крака и се зае с пощата.

Прелистваше обичайните благодарствени писма и кратки послания от приятели. В края на купчината откри пощенска картичка от брат си и съпругата му, които прекарваха медения си месец на

Хаваите. Рос бе написал с неоформения си почерк: „Чувстваме се прекрасно. Бихме искали и ти да си с нас... Или по-точно, ние да сме тук, а ти също да се чувстваш чудесно, където и да се намираш! С обич...“.

Катрин се разсмя с глас на шеговитото им хрумване. Все още се усмихваше, когато стигна до последното писмо от днешната поща. Нещо в него я накара моментално да застане нащрек, макар че колкото и да размишляваше върху случилото се по-късно, не можеше да разбере какво точно я бе разтревожило.

Внимателно огледа стандартния бял плик. Беше от най-евтините, за делова кореспонденция. Името и адресът ѝ бяха написани на пишещата машина, но накриво и толкова бледо, че едва се четяха. Нямаше подател. Пощенският печат беше размазан и неясен.

Хванала плика в едната си ръка и чашата вино — в другата, Катрин усети, че я завладява странно предчувствие. Сърцето ѝ заби така бързо, че можеше да го чуе. Гърдите ѝ бяха пълни с въздух, но не можеше да преглътне и да го издиша. Прииска ѝ се да хвърли писмото в кошчето за боклук, без да го отвори.

Въпреки нежеланието си, разряза плика с кухненския нож. На пода падна листче с размер на бисквитка. Учудена, тя вдигна хартиятката към светлината и прочете на глас:

„Миналото ще се завърне, за да ви преследва,
госпожо О’Кели.“

Отпусна се на кухненския стол, стиснала листчето в ръка.

— Госпожо О’Кели... — Катрин не можеше да познае гласа си.

Това беше в миналото, в далечното минало... И трябваше да си остане там! Тя не желаше то да се завръща и да я преследва. Беше заплатила скъпо за грешките си...

Стронг!

Катрин впери поглед в хартиятката. Този път нямаше смисъл да се съпротивлява. Горчиво-сладкото пътуване в миналото бе започнало. Най-последно можеше да си разреши да мисли за Стронг. Споменът за него я погълна...

ВТОРА ГЛАВА

Изпълнено със страст и невероятно бурно — така би могла да определи привличането помежду им. Внезапно, взаимно и определено сексуално. От първия поглед, който размениха, и за двамата бе ясно, че ще се любят.

Случи се през лятото, когато Катрин навърши двайсет и две години. Току-що се бе завърнала от пътуване в чужбина — подарък от родителите ѝ по случай завършването на колежа — Англия, Гърция, Португалия...

Предстоеше ѝ да започне работа като фотографка в луксозно и престижно списание. Невероятен успех за толкова млада жена, биха казали мнозина. Но хората, които познаваха Катрин, не се изненадаха. Защото щом тя пожелаеше нещо, рано или късно го постигаше. Живееше временно при родителите си, докато бояджиите и дизайнерите ремонтираха самостоятелното ѝ жилище.

В ранния предобед скучаеше в огромната кухня в колониален испански стил. Погледна случайно през прозореца и видя, че в задния двор усърдно работи бригада млади мъже.

— Какво са решили да правят с ливадата майка ми и баща ми? — обърна се тя към икономката Мария.

— Искат да засадят кактуси, сагуаро.

— Работата изглежда доста изморителна — рече Катрин и отпи от чашата студен портокалов сок.

— Всяка работа е изморителна при четирийсет градуса...

— Имаме ли лимонада?

— Разбира се — кимна икономката.

Двете приготвиха поднос с чаши, пълни с ледената напитка. Кит го отнесе при работниците.

— Желаете ли нещо разхладително? — попита учтиво.

— Грасиас — благодариха те.

Когато стигна до последния работник, за момент се почувства несигурна. В него имаше нещо застрашително. Може би високият ръст

— почти метър и деветдесет. Може би телосложението му — широки рамене, стегнати мускули, които трептяха при всяко движение на лопатата. Беше с гръб към Катрин. Не носеше риза. Кожата му бе тъмнокафява от работата на открито под жаркото слънце. Имаше дълги коси, прави и черни като нощта, пристегнати през челото с кърпа, която му придаваше свиреп вид. Тялото му бе покрито с капчици пот.

— Извинете... — започна Кит.

Мъжът се обърна и тя онемя. Беше висок, тъмнокос и красив. А очите му... О, господи! До този миг Катрин не бе подозирала, че съществуват такива очи! Бяха ослепително зелени, като два смарагда. Зелени ирландски очи... Суровото лице издаваше смесеното му потекло. Индианци навахо или хопи, испанци, англичани. За останалите му предци Кит не беше много сигурна. Но съзнаваше, че пред нея стои един от най-красивите представители на човешкия род.

— Няма ли да ми предложите чаша лимонада? — попита накрая той. Гласът му бе дълбок и в него се прокрадна насмешка, от която по гърба ѝ пробягаха ледени тръпки.

— Разбира се! Заповядайте! — Тя отметна глава и смутено се засмя. Мъжът кимна и поднесе чашата към устните си. Изпи я на един дъх. Кит го наблюдаваше като хипнотизирана.

— Благодаря! — На устните му се появи усмивка. Преди да остави чашата обратно на подноса, допря я до челото, изсечената брадичка, врата и гърдите си. — Много е горещо — поясни.

Устните на Кит неочаквано пресъхнаха. Тя прекара език по тях и се запита какъв ли е вкусът на кожата на непознатия...

Тази мисъл я шокира. Той явно разбираше какво е въздействието му върху нея. Сигурно знаеше, че привлича жените. Невъзможно бе мъж с неговата външност да не го съзнава...

— Как се казваш? — попита тя неочаквано.

Той се взря продължително в нея, после рече:

— Стронг.

— Стронг? — Кит едва се сдържа да не се разсмее. Името му означаваше „силен“ и чудесно пасваше на външността му.

— Всъщност Стронгарм — поясни той.

— Стронгарм чий? — Пълното име Силната ръка беше дори още по-подходящо...

— Казвам се Стронгарм Карлос Майкъл О'Кели. — Лицето му придоби предизвикателно изражение, докато изброяваше имената си. — А ти как се казваш?

— Катрин, за приятелите ми — Кит.

— Омъжена ли си, Катрин Сент Клер?

— Що за странен въпрос към жена, с която току-що се запознаваш? — Този път тя не сдържа смеха си.

— Трябва да знам — вдигна рамене той.

Кит отметна глава и засенчи с ръка очите си, за да ги предпази от прежурящото слънце на Аризона. Взря се в него.

— Защо се интересуваш?

— Защото не излизам с омъжени жени. Знаеш ли мексиканския ресторант на Седемдесет и четвърта улица?

— Да — чу Кейт своя отговор.

— Ще те чакам там в десет тази вечер.

— Да се срещнем там ли?

— Точно в десет. — Той се обърна и продължи да копае.

С подноса с празните чаши в ръце Кит се затича, сякаш за да намери убежище в дома на своите родители.

Този мъж е луд, реши тя. Нима си въобразява, че ще се срещна с него тази вечер в десет в някакъв си ресторант на другия край на града?

Та тя е Катрин Сент Клер, единствената дъщеря на богатите Рейчъл и Матю Сент Клер от Финикс и Палм Спрингс! Семейството ѝ е известно в целия щат. Тя не излиза с непознати мъже, да не говорим за такива, които копаят в градината на баща ѝ. Да не е някаква глупачка!

Оказа се, че е абсолютно оглупяла. Повтори си това заключение наум за стотен път, докато паркираше колата пред мексиканския ресторант на Седемдесет и четвърта улица. Не бе постъпвала по-глупаво през целия си живот. Но щом направеше опит да се самовразуми, пред нея изникваха хипнотично зелените очи на Стронг О'Кели, каквито ги бе зърнала в мига, когато той се обърна към нея...

Какво бе видяла в тези невероятни очи? В тях имаше интелигентност, учудване, може би признание. Кит би се обзаложила,

че привлича този мъж точно толкова, колкото той нея. Затова реши да отиде на срещата.

Подвоуми се дали да го потърси в ресторанта, или да го чака на паркинга. Преди да реши как да постъпи, задната врата се отвори и Стронг се появи на прага.

Беше се питала дали ще изпита отново вълнението, което я завладя в градината. Всичко се повтори. Щом го съзря, сърцето ѝ запрепуска лудо. Устата ѝ пресъхна. Бореше се за всяка глътка въздух.

Стронг бе облечен в избелели джинси, памучна фланелка и износени каубойски ботуши. На врата си носеше златна верижка с кръстче. Мократа му коса беше сресана назад. Току-що се бе изкъпал. Приблужи с небрежна походка и се облегна върху вратата на откритата ѝ кола.

— Чудех се дали ще дойдеш...

— И аз не бях сигурна — призна тя, останала без дъх.

— Гладна ли си?

— Да.

— Аз също съм гладен. Мини отгатък — посочи ѝ той мястото до шофьора. — Аз ще карам.

— Няма ли да вечеряме в този ресторант?

— Не. Аз работя тук. Ще отидем другаде. Довери ми се!

И тя го направи, без сама да знае защо.

Стронг се настани зад кормилото и с ловка маневра излезе на улицата. Познаваше добре квартала. Минаха по някакви странични пътища и спряха пред малко павилионче.

— Хей, Мигел! — провикна се той.

— Буенос ночес, Стронг! — поздрави съдържателят.

— Имаш ли нещо вкусно за похапване?

— При мен всичко е хубаво...

Взеха мексикански царевични питки с бира и си направиха пикник върху малко скалисто възвишение, от което се виждаха светлините на целия град. Беше топла лятна нощ. Въздухът бе изпълнен с ухания на олеандри, цитрусови плодове и цъфнали цветя.

— На колко места работиш? — попита Кит, щом привършиха с вечерята. Искаше да узнае повече за него.

— На три. — Той не поясни къде.

— На колко години си?

Стронг не бързаше с отговора. Отпи от бирата и чак тогава каза:

— На двайсет и една. А ти?

— Аз съм на двайсет и две — усмихна се тя.

— Винаги съм предпочитал по-зрели жени... — призна той.

— Аз не зная нищо за теб... — каза бързо Кит, когато той приближи към нея.

— Има ли някакво значение? — Красивото му лице беше съвсем близо до нейното.

— Не, няма — призна тя чистосърдечно.

— И за мен е без значение — промърмори той, миг преди да я привлече в прегръдките си и да я целуне.

И Кит сякаш попадна на вълшебен празник с тържествени фойерверки. Изгаряха звезди, сблъскваха се планети — чисто физическа, примитивна експлозия...

В Стронг имаше нещо като подводно течение — тъмно, опасно, необуздало, възбуждащо, непозволено. Двамата бяха различни като деня и нощта, но не можеха да се откъснат един от друг. В ушите на Кит прозвучаха страстни, задъхани слова.

— Желая те! Господи, толкова силно те желая! — призна Стронг.

Кит Сент Клер винаги се бе гордяла със своето интелигентно и разумно поведение. Но не и в онзи миг на откровение... Сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение. Кръвта препускаше бясно във вените ѝ. Стронг беше всичко за нея. Бе се загубила и той ѝ сочеше пътя. Срамуваше се, но той ѝ шепнеше думи, с които я окуражаваше. Усети вкуса на тялото му с устните си, вдъхна неговия мирис.

— Никога не съм изпитвала подобно нещо — промълви.

— Аз също... — процеди той през зъби.

— Трябва да сме луди...

— Луди сме! Един за друг!

— И какво ще правим?

— Ще се оженим!

— Да се оженим ли?

— Ела с мен! Още тази нощ ще минем границата и ще сключим брак в съседния щат.

— Стронг...

— Искам да те любя в истинско легло, Кит! Искам да те любя върху златистия пясък на плажа, пред камината в студена зимна нощ,

на поляна с разцъфнали цветя... Искам да те любя ден и нощ! Да те любя цял живот!

Тя усещаше, че се предава, че губи и последната капчица разсъдък.

— О, боже, какво да правя... — проплака.

— Ще те попитам само веднъж. — Яркозелените очи на Стронг срещнаха погледа ѝ. — Ще дойдеш ли с мен?

Кит го гледаше и знаеше, че ще каже „да“.

Пътуваха с колата цяла нощ. Ожениха се на следващата сутрин при мировия съдия в градче, разположено съвсем близо до границата. Купиха си най-евтините халки, които успяха да намерят. За Кит беше без значение, че няма шампанско, рози и двукаратови диаманти. Тя бе влюбена...

Изпратиха телеграма до нейните родители. Молеха ги да благословят брака им. Продължиха да пътуват и най-после стигнаха в Прескът, където Стронг бе наследил къща от дядо си. В нея прекараха медения си месец — седем дни и седем нощи.

След безкрайно щастливата седмица се завърнаха във Финикс. Майка ѝ ги посрещна с целувки през сълзи. Бащата на Кит сдържано ѝ поднесе доклад на частен детектив...

Това беше началото на края. Оказа се, че Кит се е омъжила за малолетен. Стронг я бе излъгал, че е на двайсет и една години. Беше едва седемнайсетгодишен...

Да, Катрин Сент Клер се бе омъжила прибързано и жестоко се бе разкайвала за това. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Беше носила името на Стронгарм Карлос Майкъл О'Кели само една седмица. Процедурата по анулирането на брака им се оказа доста по-дълга. Още по-дълго време ѝ бе необходимо, за да излекува душата си. Повярвала беше на Стронг, а той я бе предал... Не можеше да му прости...

Катрин стана и с треперещи крака отиде в кухнята. Наля си още една чаша вино.

Получила беше жесток урок за мъжете. Цената беше висока и тя бе платила скъпо и прескъпо за случилото се.

Отношенията ѝ със Стронг О'Кели бяха минало. Мъртво и дълбоко заровено...

Продължаваше да се взира в късчето хартия, което все още стискаше в ръката си. Написаното върху него терзаше ума ѝ. „Миналото ще се завърне и ще ви преследва, госпожо О’Кели“.

Защо ли някой е решил да разравя миналото, питаше се тя.

ТРЕТА ГЛАВА

Току-що приключил важен служебен разговор, Стронг О'Кели се отпусна на стола и впери поглед през прозореца към главната улица на Прескът и площада пред съдебната палата. Обичаше градчето. Скътано в котловина край брега на рекичката Гренит, то бе заобиколено с естествени гори. На два пъти беше избрано за столица на Аризона. Прескът бе изпълнен с крайности и противоречия. Съхранил старинното си очарование и същевременно модерен, придържайќ се към традициите и силно възприемчив към новото, той беше живата история на златната треска, дилижансите и каубоите, но това не му пречеше постоянно да привлича млади хора от Финикс и Солт Ривър Вели.

Стронг дойде тук преди десет години, за да търси забрава. Искаше да остави далече зад гърба си болката от миналото и да започне живота си отначало...

Завърши колеж, след това записа право. Един ден възрастният господин Кларънс Т. Мартин — съдия в оставка, адвокат и уважаван гражданин, го покани да работи във фирмата му с перспективата в бъдеще да я поеме изцяло. Стронг прие предложението му и никога не съжали за решението си.

Кларънс бе починал миналата година, но Стронг все още държеше на вратата табелката с името му, редом до своята. Това бе най-малкото, което можеше да направи в памет на своя наставник и приятел.

Почукване на вратата прекъсна мислите му. Белокоса възрастна жена надникна в кабинета му.

— Приготвила съм писмата. Ще ги подпишеш ли? — попита тя.

Наследил беше Милдред Липър заедно с кантората. Тя бе работила в продължение на трийсет години като секретарка и дясна ръка на Кларънс. Сега беше секретарка и дясна ръка на Стронг.

Подаде му химикалка и той постави подписа си под безупречно подготвените писма и документи.

— Ще пусна писмата в пощата на път за вкъщи — информира го тя.

— Благодаря.

— Пак ли ще работиш до късно?

— Ще остана само пет минути...

Тя се намръщи. Беше чувала този отговор много пъти.

— Същият си като Кларънс... Работиш без почивка и почти безплатно... Да не забравиш да вечеряш! И виж кафявия плик с надпис „лично“. Оставила съм го върху бюрото ти.

Стронг беше забравил за плика. Изрови го от купа писма, хвърли му бегъл поглед и го върна обратно. Щеше да го прочете по-късно.

След няколко часа Стронг реши да направи кратка почивка. Той протегна крака, изправи се и разкърши рамене. През антрето мина в кухничката, която ползваше заедно с фирмата от съседния офис. Отвори хладилника и извади кутия студена бира. От предната вечер бяха останали две парчета пица. Какво пък, стават за вечеря, реши с крива усмивка той.

Преполовил бе купа с преписките, когато неочаквано се сети отново за кафявия плик. Претърси непрегледаните писма и го откри.

Нещо го накара да застане нащрек. Огледа внимателно плика. Беше стандартен, съвсем обикновен, какъвто може да се купи във всеки магазин. Името и адресът на фирмата му бяха написани на машина, но накриво и толкова бледо, че едва се разчитаха. Нямаше обратен адрес. Пощенското клеймо беше нечетливо, може би нарочно размазано.

С бирата в едната ръка и с плика в другата, Стронг изпита странно желание да захвърли писмото в кошчето, без изобщо да го отвори. Но, разбира се, не го направи.

Разряза плика и на бюрото му изпадна миниатюрно листче. Вдигна го и прочете на глас:

— Миналото ще се завърне и ще те преследва, О'Кели. Какво означава това, по дяволите?

В плика имаше още нещо. Стронг го разтвори и на бюрото се изсипаха куп фотокопия на документи. Намери първата страница и зачете.

Отначало помисли, че някой си прави лоша шега. Но когато навлезе в подробностите, разбра, че нещата не са никак смешни, дори

ако се пренебрегне заплахата, която се мъдреше на последния лист.

Изруга тихо и скочи на крака. Нервно се заразхожда из стаята. Спря за момент. И отново започна да обикаля между четирите стени.

При тези обстоятелства има един-единствен изход, реши той. Още на следващата сутрин ще отида във Финикс. Без значение дали му е приятно, или не, ще трябва да се срещне с жената, която някога бе обичал, за която се бе оженил, която бе излъгал съзнателно... Жената, която не бе виждал почти десет години... Кит Сент Клер имаше право да знае. Той трябваше да ѝ каже, да я предупреди!

Стронг продължаваше да се взира в последната страница. Най-отдолу бе изписано с печатни букви: „По-добре венчило, отколкото мъртвило“.

Тази сутрин Катрин се чувстваше като пребита. Наля си кафето с кисело изражение. Може би ще е по-добре да го излея върху главата си, вместо да го пия, помисли си тя с мрачна ирония.

Беше спала зле. Остана будна до малките часове. При това не само заради мистериозната бележка. Причината беше Стронг. Веднъж завърнал се в мислите ѝ, бе невъзможно да го пропъди...

Все още си го представяше такъв, какъвто го бе видяла при първата им среща. Висок, тъмнокос, умопомрачително красив. С широки рамене и гладка загоряла кожа, тъмнозлатиста от слънцето на пустинята. Не познаваше друг мъж като него. Стронг излъчваше животински магнетизъм и неподправена еротичност, на които тя не можеше да устои. А очите му... О, нима би могла да ги забрави!

— Отдавна си изхвърлила Стронг О'Кели от сърцето и душата си — напомни си тя ядно, вбесена от слабостта си. Но истината бе, че понякога се питаше къде ли се намира той в момента, какво прави, как живее... — Не ставай глупачка, Катрин — укори се тя, загледана в блъсканицата по улиците на Финикс, трийсет етажа под нея. — Изминаха десет години. Онова е стара история... Отдавна погребана и забравена. Не си търси белята! Не виждам шанс да срещнеш този мъж отново...

Телефонът иззвъня и тя рязко вдигна слушалката.

— Един господин желае да го приемеш — съобщи секретарката ѝ.

— Има ли насрочена среща? — вдигна вежди Катрин.

— Не.

— Как се казва?

— Не ми е съобщил името си...

— Не ти го е съобщил или не иска да го каже? — Катрин не беше в настроение за шеги.

— Не иска — рече Сали след кратко мълчание.

Катрин въздъхна. Както изглежда, посетителят беше упорит. Клиент или търговец на фототехника, зачуди се тя. Ако е клиент, налагаше й се да внимава, за да не го отблъсне, тъй като рекламата й се състоеше преди всичко в лични препоръки на хора, ползвали услугите на фирмата... Опита се да отгатне:

— Какъв цвят са обувките му? — Според нейните представи, търговците носеха кафяви.

— Господинът... няма обувки. Носи каубойски ботуши... Той е каубой! — Сали се кикотеше?! — Извинявай, Катрин — успя да каже тя след малко, все още през смях.

Секретарката й никога не си позволяваше такова поведение... Заинтригувана, Катрин се вслуша в дълбокия, шеговит мъжки глас.

— Сали? Какво става?

— Господинът твърди, че бил по-скоро индианец, отколкото каубой! — едва успя да си поеме дъх от смях секретарката.

— Не ме интересува какъв е! — Катрин разтриваше болезнено пулсиращите си слепоочия. — Не желая да разговарям с никого! Каза ли му, че съм заета?

— Да! Той заяви, че ще почака... Идвал по личен въпрос. Катрин, мисля, че трябва да го приемеш!

— Защо?

— Ами защото е страхотен! — прошепна Сали. — И няма брачна халка...

— От това не следва, че не е женен — уточни Катрин.

— Той е висок, с тъмни коси и широки рамене — продължи да изброява Сали достойнствата на посетителя. — Има най-невероятните зелени очи, които съм виждала...

Кит замръзна. За миг остана без дъх. Отново чу гласа на мъжа. Сърцето й запрепуска бясно в гърдите, сякаш щеше да изскочи.

— Зелени очи ли казваш?

— Катрин, наистина трябва да поговориш с него... — В гласа на секретарката се долавяше нещо, граничещо с шок. — Той казва... че е твой съпруг!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Неин съпруг?! Нима бе възможно?! Господи, наистина бе той!

Когато Катрин излезе в стаята на секретарката, Стронг беше с гръб към нея. Но тя веднага го позна. Има неща, които жената помни цял живот — формата на ушите на любимия мъж, начина, по който косата му докосва яката на ризата, небрежната стойка с ръце на хълбоците...

Беше забравила колко висок е Стронг, колко широки са раменете му, колко силни са мускулестите му ръце... Както винаги, той изпълваше цялото пространство с властната си физика.

— Стронг? — Тя едва позна гласа си.

— Кит! — Той мигом се обърна към нея. Очите му бяха същите, каквито си ги спомняше — яркозелени, искрящи от интелигентност, наблюдателни, разбиращи... Ала изглеждаха някак по-мъдри. А също и по-хладни — два съвършени скъпоценни камъка...

Правата черна коса беше по-къса и гладко сресана. Чертите му бяха придобили някаква суровост. Брадичката бе като издялана от камък. Стронг се бе превърнал в зрял мъж — мъж, в когото няма нежност, нито компромис, нито желание да се раздава...

Бе облечен в джинси, бяла риза и черно кожено яке. Индиански колан от раковини опасваше тънкия му кръст. Държеше мека широкопола шапка. Катрин сведе поглед към краката му. Той наистина носеше ръчно изработени каубойски ботуши... Сали имаше право. Стронг беше каубой...

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Най-добре би било да обсъдим това двамата насаме — отвърна ѝ той с поверителен тон.

— Разбирам... — Тя съзнаваше, че лицето ѝ е почервеняло. Все пак успя да представи своя бивш съпруг и секретарката си един на друг.

— Госпожице Бредфърд, моля да ме извините, че не отговорях на въпросите ви — каза Стронг с обезоръжаваща усмивка. — Искаше ми

се да изненадам Кит.

Наистина бе успял да го направи, помисли си кисело Катрин. Най-малко него бе очаквала да види в кабинета си тази сутрин. Помоли Сали да не я свързва по телефона.

— Заповядай в кабинета ми! — обърна се тя към Стронг.

— След вас, госпожо — рече той с усмивка.

С огромно усилие на волята Кит овладя гласа си и се опита да играе ролята на самоуверена бизнес дама.

— Току-що си пиех кафето. Искаш ли да ти наляя? — попита равнодушно.

— Не, благодаря — отвърна той със същото безразличие.

— Защо не седнеш? — Тя му посочи стола срещу бюрото си.

— Ще седна след малко... Благодаря за поканата.

Допуснат в светая светих на „Сент Клер Ентърпрайзис“, той явно не бързаше да обясни причината за своето посещение. Разходи се из скъпо обзаведения офис и спря пред пъстрата колекция ръчно изработени кошници от различни индиански племена, след това пред витрината, на която бяха изложени също индиански уникални бижута от сребро и скъпоценни камъни.

— Не знаех, че си колекционер — каза той.

Тя се изкуши да му намекне, че това не е единственото, което не знае за нея. Но премълча и отвърна кратко:

— Колекционирам от пет години.

Наведен над витрината, той разглеждаше внимателно навахската метална гривна, брошка с мозайка от скъпоценни камъни, черен кехлибар и миди на племето зуни, старинното колие с миниатюрно цвете...

— Аз не съм специалист — призна той. — Но ми се струва, че притежаваш изключително ценни неща.

— Така е...

— Самородният тюркоаз е голяма рядкост.

— Прав си. — Тя пристъпи колебливо към него. — Най-ценният накит в колекцията ми е тази огърлица. — Тя посочи бижутото в средата на витрината. — Изработена е от Изкусния Сребрар.

— Изкусния Сребрар ли? — Стронг вдигна глава. — От известната фотография на Бен Уитик?

— Да, един от най-добрите индиански бижутери от миналия век. Колието датира от 1885 година. Предполага се, че по това време го е снимал Уитик. — Кит говореше с ентузиазъм. — За сериозния колекционер е важна първичната красота в произведенията на старите навахски бижутери.

— Моята прабаба, Небесна Дъга, казваше, че това е така, защото хората от племето разбирали красотата като баланс и хармония на всичко в природата.

— И аз се стремя да открия същия баланс и хармония в природата, когато правя снимки. Но не е никак лесно...

— Твои ли са? — Стронг беше вдигнал поглед към фотографиите на стената.

— Да, аз съм ги правила.

— Спомням си, че ти винаги носеше фотоапарата със себе си... Много са добри! — заключи той, след като разгледа снимките.

— Благодаря.

Мъжът бе спрял пред огромна черно-бяла фотография, на която Катрин беше заснела зараждаща се в пустинята буря. Страховити облаци и накъсани мълнии раздираха нощното небе. На преден план се виждаше силуетът на самотен кактус сагуаро — доста стар, както можеше да се предположи от многобройните дебели разклонения. Зад него се извисяваше планинската верига.

— Сякаш чувам тътена на бурята в далечината — промълви Стронг. — Усещам идващия дъжд.

— Бурята бушуваше в пустинята едновременно страховито и прекрасно. Първично и властно... Косите ми се изправиха от електричеството във въздуха — заразказва му тя преживяванията си.

— Поела си голям риск, за да направиш тази фотография. — На лицето му се изписа неодобрение.

— Измокрих се до кости и премръзнах, но си заслужаваше. — През онази нощ тя действително бе флиртувала с опасността. Но никога не бе усещала по-осезателно, че живее... Освен през онази седмица, когато се наричаше госпожа Стронгарм Карлос Майкъл О'Кели...

— Измислила ли си й име? — полюбопитства той.

— Да. — Тя бе удивена как мъжът отгатва мислите й. — Казва се „Боговете са сърдити. Боговете са доволни“. — Дали Стронг ще

проумее смисъла на наименованието, запита се Кит.

— Природата ни напомня, че животът е парадокс — каза той след малко. — Молим се за дъжд и той ни залива. Молим се за слънце и то изсушава всичко. Предполагаме, че нещо е добро за нас, но то се оказва лошо. — Той отстъпи крачка назад и додаде: — Понякога унищожаваме онова, което обичаме.

Той бе разбрал! Катрин се укори, че го е подценила.

— Прекрасен изглед — каза Стронг, след като прекоси кабинета и надникна през прозореца към града, долината и далечните планини. — Навярно наемът е цяло състояние.

— Да. — Тя взе кафето си, но ръцете ѝ трепереха толкова силно, че незабавно остави чашката на бюрото.

Стронг сложи шапката си на малката масичка и седна на стола, който му бе предложила. За пръв път, откакто бе влязъл в кабинета ѝ, я погледна. Изражението му беше непроницаемо.

— Как си, Кит? — Сякаш непознат я питаше за здравето или за времето...

— Добре... А ти?

— Аз също съм добре.

Изминали бяха десет години, откакто се бяха разделили — тя, обляна в сълзи, той — бесен. Нима това беше всичко, което имаха да си кажат? Тя го бе обичала. Той също. Въпреки това накрая бяха унищожили любовта си...

Да, изминали бяха десет години. Катрин не беше вече наивно, доверчиво девойче, а зряла жена на трийсет и две години. Стронг беше на двайсет и седем, но изглеждаше по-възрастен, както винаги. Бил ли е изобщо малко момче, както всички останали, питаше се понякога тя. И изобщо, беше ли мъж като другите мъже? Каквато и да бе истината за Стронг, Кит трябваше да признае, че той все още бе най-красивото създание, което познаваше... Тя преглътна с усилие буцата в гърлото си.

— Предполагам, не си се отбил след толкова време, само за да ми кажеш, че панорамата от кабинета ми е чудесна...

— Права си... — Той изкриви устни в усмивка.

— Какво искаш от мен?

— Да ми отговориш на няколко въпроса. — Той кръстоса дългите си крака и впери поглед в ботушите си. Внезапно вдигна глава.

— Омъжена ли си, Кит?

Тя не можа да сдържи горчивия си смях.

— И друг път си ми задавал същия въпрос. Отговорих ти и това ми донесе само неприятности...

— Питам дали си омъжена... Трябва да знам! — повтори той.

Тя скръсти ръце с инстинктивното желание да се защити.

— Ти и преди казваше същото...

— Така ли? — Той се намръщи. — Би ли ми припомнила кога точно?

— В деня, в който се запознахме. — Тя го гледаше право в очите с тъжна усмивка.

— Градината на твоите родители... — Споменът озари очите му.

— Ти копаяше...

— Беше по-горещо от ада... Ти ни донесе студени напитки...

— Лимонада...

— Сега вече си спомних! — каза Стронг.

Кит нарочно седна така, че голямото махагоново бюро да е помежду им. Вдигна вежди и го атакува в неговия стил:

— А ти женен ли си, Стронг?

— Запозната ли си със законите? — отвърна й той с въпрос.

— Донякъде — сви рамене младата жена.

Той извади някакви документи от джоба на якето си и ги хвърли на бюрото пред нея.

— В такъв случай, тези неща навярно ще представляват интерес за теб.

Катрин взе листовите и зачете. Изминаха няколко минути, докато разбере, че държи в ръцете си копие от документа за анулиране на брака им.

— Боя се, че нищо не разбирам — започна тя предпазливо.

— Изпратиха ми фотокопието по пощата в кантората вчера. В удостоверението за анулиране на брака ни има нещо нередно, което добрият юрист би открил само за пет минути. — Стронг говореше спокойно и не отделяше нито за миг поглед от нея.

— В такъв случай защо ги изпращат на теб?

— Ами аз съм дяволски добър юрист.

— Извинявай... — Тя вдигна глава. — Не знаех, че... Кога завърши?

— Преди три години.

— Къде работиш? — продължи да разпитва тя.

— В Прескът.

— Моите поздравления!

— Благодаря... Всичко дължа на теб, всъщност — рече той сухо.

— Не разбирам защо.

Той се изправи и закричи из кабинета. Когато спря, впери в нея поглед, от който би се разтреперил всеки свидетел в съда.

— Виждаш ли, Катрин — наричаше я така само когато бе много ядосан, — не можех да разбера как човекът и създадените от него закони могат да разделят онези, които Бог е съединил...

— Беше толкова отдавна... — Свита на стола, тя горещо се помоли да не последва грозна сцена. — Стронг, нека не разравяме миналото...

— Май вече нямаме избор. — Той се засмя мрачно. — Знаеш ли, казват, че миналото се завръща и преследва хората, любима. — Последната дума изобщо не напомняше мило обръщение.

— Нима си го написал ти?

— Аз ли?! — Челюстта на Стронг увисна от изненада.

— Ти ли ми изпрати онази отвратителна бележка? — Тя впи в него обвинителен поглед.

— По дяволите, не съм ти изпращал нищо! — изруга той. — Да не искаш да кажеш, че и ти си получила същата бележка? „Миналото ще се завърне и ще те преследва, О’Кели“? — цитира той.

— Моят беше за госпожа О’Кели...

Стронг възбудено прокара пръсти през косите си. Изруга отново грубо и невъздържано и погледна извинително Кит.

— В моя плик беше сложено и фотокопието. Прегледа ли го до края?

— Не. — Кит продължи да чете. Когато стигна до последната страница, изписаната заплаха я вледени.

— „По-добре венчило, отколкото мъртвило“. Какво означава това?

— И аз не знам — призна Стронг. — Ясни ли са ти юридическите последствия от документа?

— Ами, мисля, че да...

— Наистина ли разбираш за какво става въпрос? — Той се пресегна през бюрото и сграбчи дясната ѝ ръка.

— Може би е по-добре ти да ми обясниш, тъй като си юрист...

— По неznайни причини документът не е бил заведен в архива.

— Значи, не е бил заведен...

— Да, малка техническа подробност. Но законите в Аризона са пълни с такива подробности.

— От което следва, че...

— Аз не съм твой бивш съпруг.

— А какво си тогава? — едва успя да попита тя.

— Твой настоящ съпруг.

— А аз? — Кит бе доволна, че е седнала здраво на стола. Трябваше да узнае истината до края.

— Ти си моя съпруга! Прекратяването на брака ни е невалидно.

— В смисъл? — Тя беше бяла като платно.

— Все още сме законно женени.

ПЕТА ГЛАВА

По изражението на младата жена Стронг разбра, че новината ѝ е подействала ужасно. Тя бе красива, дори по-красива отколкото си я спомняше... Но в момента изглеждаше отчаяна. Лицето ѝ беше толкова бледо, че вените прозираха под нежната кожа. Не биваше да ѝ го казвам толкова директно, укори се той. Не е лесно за една жена да научи внезапно, че все още е законна съпруга на мъжа, с когото се е развела преди десет години... Какво да се прави, такъв е животът — щом има нещо да се случи, то винаги се случва — припомни си той мъдростта на своята баба испанка... Трябваше да продължи разговора с елегантната дама зад бюрото...

— Добре ли си? — попита той. — Как се чувстваш?

— Значи ние с теб сме женени?! — Недоверието в гласа ѝ подсказваше, че ѝ е трудно да приеме истината.

— Аха.

— Сигурен ли си? — Огромните ѝ очи бяха вперени в него.

— Да.

— Значи, през всичките тези години сме били женени?! — Тя отново се взираше в документите.

— Така излиза...

— Не мога да повярвам!

— Ще трябва да повярваш...

— Искаш да кажеш, че сме съпрузи?

— Да, пред закона... Сега ще отговориш ли на първия въпрос, който ти зададох? Омъжена ли си за друг, Кит?

Тя упорито стисна устни. Стронг знаеше единствения начин, по който можеше да се справи с нея, когато се заинатеше като магаре... Но съзнаваше, че не бива да я целува, преди да са изяснили отношенията си.

— Толкова ли е важно дали съм омъжена? — попита тя.

— Двубрачие... — срази я той с една-единствена дума.

— О, господи, не... — Тя уплашено притисна ръка към устата си.

— И така, омъжена ли си?

— Не съм...

— Е, поне това е утешително... — Той почувства известно облекчение.

— А ти женен ли си? — атакува го тя незабавно.

— Не съм се женил. — Говореше бавно и отчетливо, веждите му бяха склучени. — И двамата не сме се оженили повторно и това улеснява нещата донякъде...

— Не разбирам как е станала тази грешка... — Чертите ѝ бяха изопнати от напрежението. — Баща ми беше поел всичко в свои ръце.

При споменаването на баща ѝ, Стронг се намръщи. Матю Сент Клер не беше сред любимците му, макар че с времето бе започнал да проумява неговата любов и привързаност към единствената му дъщеря, както и стремежа му да я защити, когато тя беше твърде млада, красива и невинна...

Кит имаше родословно дърво, дълго цял километър. Тя бе дъщеря, внучка и правнучка на фамилия с пари, чист продукт на няколко поколения добро възпитание и класа... Докато Стронг бе със смесен произход. Син на бедни, но горди родители и прародители. Наследил бе богатата култура на местните индиански племена, на испанци, ирландци и англичани. Но знаеше много добре с какво око се гледа на смесеното родословие...

— Кой водеше делото? — Стронг успя да се откъсне от миналото и се съсредоточи върху настоящите проблеми.

— Един приятел на татко... Почина миналата година...

— Може да му е бил добър приятел, но като юрист не го е бивало.

— Всички сме хора и грешим понякога... — спусна се да защитава непознатия адвокат Кит.

— Тази грешка е направена от недоглеждане — упорстваше Стронг.

— Сега е по-добре да мислим как ще я поправим. — Гласът ѝ беше леден.

— Какво предлагаш? — попита той без заобикалки.

— Бихме могли... — тя внимателно премисляше и подбираше думите си — ... бихме могли, без да вдигаме много шум, да получим отново документ за анулиране на брака или да се разведем... Да опитаме със законни средства да разтрогнем...

— Забравяш нещо! — Погледът му бе вперен в несъществуващо петно върху ботуша.

— Какво именно?

— Това, че някой, за когото нямаме представа къде е и кой е, знае всичко за нас. И той не е заинтересован бракът ни да бъде анулиран или да се разведем. Поне така изглежда от онази заплаха... — Той изчака, за да види каква ще бъде реакцията на неговата бивша — всъщност настояща — съпруга.

— Да, така е! — въздъхна тя. — „По-добре венчило, отколкото мъртвило“! Но кой може да е този човек?

— Честна дума, нямам никаква представа.

— Да не е номер? — попита тя с променен глас.

— Не виждам смисъл някой да ни прави номера — поклати глава мъжът. — Човекът, който ни е изпратил писмата, е трябвало да се справи с доста трудности, докато се сдобие с документа...

— А може би някой се опитва да дискредитира семейството ми? — рече загрижено тя.

— Възможно е...

— Направил го е от злоба, ревност и завист...

— Ти си красива и талантива, имаш много пари. — Той поразмисли за миг. — Едва ли става въпрос за чувства...

— Мъфи! — сети се Кит.

— Кой е Мъфи? — поиска да узнае той.

— Мъфи Уейнрайт — поясни тя. — Името ѝ е Елинор. Има ми зъб от времето, когато в училище ми дадоха главната роля в пиесата, а тя ми беше дубльорка. Винаги ми е завиждала. И двете пеехме в хора, но солото го даваха на мен... Аз завърших с най-висок успех и държах прощалната реч при завършването на випуска...

— Не е нужно да ми разказваш по-нататък — прекъсна я той. — Предполагам, тя е била втора по успех?

Катрин кимна.

— Представяш ли си какво съвпадение, вчера получих покана за сватба от Уейнрайтови. А може би не е съвпадение?

— Доколкото разбирам, Мъфи ще е свенливата младоженка?

— Не бих казала, че е много свенлива... Ще застане пред олтара с нов съпруг за трети или четвърти път — подхвърли язвително тя.

— Дамата не си губи времето.

— Елинор не е никаква дама, повярвай ми! — Кит едва успя да овладее гласа си. — Тя си има постоянен адвокат за разводите. Предполагам, че е доста доходно...

— Не знам. — Стронг се почувства задължен да защити честта си на юрист. — Аз не се занимавам с бракоразводни дела. Имаш ли други подозрения?

— Възможно е баща ми да има врагове — призна неохотно тя. — Преуспяващите мъже понякога се сдобиват с неприятели, без да са го искали...

— Но защо тогава не са изпратили информацията първо на баща ти? — попита Стронг. — Защо я изпращат на нас? Едва ли ще постигнат нещо...

— Ами ти? — наведе се през бюрото Кит.

— Какво аз?

— Фотокопието и заплахата са изпратени до теб, а не до мен. Ти нямаш ли врагове?

Стронг се намръщи и вирна брадичка.

— Какъв адвокат ще съм, ако нямам врагове...

— Видя ли!

— Какво да видя?

— Може би го е направил някой престъпник, който иска да си отмъсти. Ти си го тикнал в затвора... Сега той е излязъл на свобода и...

— Аз не съм прокурор, Кит — подчерта той. — Имам частна адвокатска кантора и се занимавам само с граждански иски.

Лицето ѝ помръкна. Но само след миг тя бе осенена от нова идея.

— Нещастна любовна история?

— Не. — Той тръсна глава.

— Може би си обидил някоя жена?

— Не съм.

— Ами ако секретарката ти е тайно влюбена в теб?

— Милдред Липър би могла да ми бъде майка. Или дори баба — засмя се той. — Струва ми се, че търсим в погрешна посока...

— Какво те кара да мислиш така?

— Да го наречем предчувствие.

— Предчувствие? — Тя го изгледа недоверчиво.

— Има го при мъжете. Отговаря на интуицията при жените. — Той се опитваше гласът му да звучи безразлично.

— Страхотно!

Но нейният скептицизъм не можеше да го спре. В съда Стронг се бе изправял пред много по-трудни ситуации...

— Трябва да се запитаме кой би имал полза от това — заяви той. — Или какви са мотивите.

— Да, господин адвокат! — подразни го Кит.

— Извинявай, ако говоря като в съдебна зала! Изглежда ми е станало втора природа... Но ние наистина трябва да обсъдим две неща, Кит. Първо, защо ни изпращат тези фотокопия? И второ, защо го правят точно в този момент?

Тя въздъхна, взе чашата с кафето, отпи и направи гримаса:

— Ще трябва да си направя ново... Ти искаш ли?

Той поклати глава и продължи да разсъждава на глас:

— Не, наистина не разбирам... Кой би желал двамата с теб да останем женени?

— И аз не разбирам... Прилича ми на пъзел, от който половината фигурки липсват. — Кит механично разбърка кафето си.

Тя има право, каза си Стронг. Колкото и да се опитваха да налучкват, не можеха да се доберат до цялата история, защото не знаеха почти нищо за останалите участници.

— Знаеш ли, от теб би станало добра юристка.

— О, благодаря ти!

— А може би това е само първата атака от битка, която предстои — предположи той.

— Възможно е.

— Или пък никога вече няма да чуем за тази история...

— И това е възможно.

— Не искам да те плаша...

— Ами тогава недей... — вдигна невинно вежди тя.

— Сигурно в дома ти има надеждна алармена система...

— Най-добрата.

— Така и предполагам. Офисът ти също изглежда добре охраняван. За да вляза при теб, трябваше да отговоря на куп въпроси и да покажа всичките си документи на някой си Хол.

Думите му я накараха да се усмихне.

— Сигурно те е накарал да изпразниш пистолета си! — пошегува се тя.

— Той приятел ли ти е? — попита Стронг остро.

— Придружава ме до колата ми, когато работя до късно. — В гласа ѝ имаше укор. — Той има щастлив брак и е баща на трима чудесни палавника.

— Ясно...

— Все пак струва ми се, това е някакво лично отмъщение. — Кит моментално забрави Хол. — Някой си играе с нас, Стронг. А аз не обичам да съм играчка в ръцете на непознати — вирна тя аристократичната си брадичка.

— Аз също.

В същия миг Кит го погледна право в очите и той внезапно осъзна, че онова, което някога изпитваха един към друг, не бе изчезнало! С цялото си същество Стронг усещаше сексуалното привличане, желанието, необходимостта да бъде с нея, искрата, която винаги се проявяваше между тях... По дяволите, та той бе изтръгнал тази жена от сърцето си толкова отдавна...

— Ти на какво мнение си? — питаше Кит.

— За кое? — Той се овладя с усилие на волята.

— Дали сме наистина застрашени?

— Ами, не знам — започна той уклончиво. — По света има много недоволни хора... И всеки е свободен да прави каквото си поиска...

— Полицията дали би могла да направи нещо, ако занесем писмата?

— И двамата знаем много добре, че полицията няма да направи нищо. — Стронг не желаше да я залъгва.

— Интригантите и репортерите ще пощурят от радост, ако се докопат до тази история — започна тя.

— Само за двайсет и четири часа тя ще се появи на страниците на всички вестници на запад от Пекос. — Стронг не се шегуваше. В

тази част на света семейство Сент Клер беше винаги в центъра на вниманието.

— Работих страшно много, спечелих си репутация на сериозна жена с успешен бизнес... А сега... — Кит говореше шепнешком, с широко разтворени очи.

Една съвсем обикновена жена, която страда, помисли си Стронг, не някаква принцеса...

— Нито един уважаван адвокат не би се зарадвал на подобна известност — мрачно сподели нейните тревоги той.

— Какво да правим?

Той внимателно изучаваше лицето ѝ. Не бързаше да отговори.

— Засега няма да предприемем нищо — каза накрая. — Ще го запазим в тайна. — Кит си отдъхна, но мъжът очевидно все още хранеше известни съмнения. — Не поемай никакви рискове! — предупреди той. — Внимавай да не те изненадат! Ако се случи нещо необичайно, веднага ме повикай! Каквото и да се случи...

— Ще те повикам...

— Трябва да ми обещаеш, че ще го направиш, Кит!

— Обещавам... — Тя едва се справи с обзелото я вълнение и допълни с несигурен глас: — Предполагам, като юрист, ти ще се заемеш с общия ни проблем.

— Ще се погрижа — изръмжа той.

Извади от портфейла си визитна картичка и написа нещо на гърба ѝ. Подхвърли я на бюрото пред Кит.

— Записах ти телефона на мотела, в който ще спя тази нощ. Отпред е номерът на кантората ми в Прескът. Утре сутрин си заминавам.

— Благодаря ти, че дойде. — Тя се изправи царствено. Аудиенцията бе приключила...

— За мен беше удоволствие — отговори ѝ той със същия официален тон, колкото и смешно да му се струваше.

— Пази се! — Тя му подаде ръка.

Стронг не дръзна да я поеме. Не беше сигурен какво би могъл да направи, ако я докосне.

— И ти се пази...

— Довиждане, Стронг.

Той стана, протегна вдървено ръка и стисна отривисто нейната.

— Адиос, любима!

Преди да осъзнае какво е сторил, се озова извън пределите на „Сент Клер Ентърпрайзис“. Думите, които ѝ каза, ехтяха в съзнанието му като тъжен рефрен: „Адиос, любима...“. Бе захвърлил същите слова в лицето на Катрин Сент Клер преди десет години, в мига, когато я напусна завинаги.

Дявол да го вземе, миналото наистина се завръща и започва да ме преследва, внезапно осъзна Стронг.

Продължаваше да разсъждава мрачно върху миналото, когато отключи вратата на мотелската си стая.

Нищо не се беше променило. Кит продължаваше да яде черен хайвер и да пие шампанско, а той — мексикански царевични питки и бира. Тя караше елегантен ягуар, той — очукан джип. Катрин Сент Клер беше със синя кръв и знатно потекло, а Стронг — потомък на смесен брак. Тя бе елегантна, образована, културна. Косите ѝ бяха копринени, както и кожата... Ухаеше невероятно! Бе забравил как прекрасно ухаеше тя... Стронг затвори очи и пое дълбоко въздух. Все още усещаше парфюма ѝ около себе си...

Представи си какво би станало, ако отново вземе Кит в прегръдките си, ако зарови лице в косите ѝ, ако разкопчее блузата ѝ...

Ще плъзне ръце по голата ѝ кожа, ще сведе устни към гърдите ѝ и ще открие, че те очакват неговите милувки. Ще ухапе леко зърното, ще плъзне език по твърдото връхче, докато го превърне в изящен розов цвят и дочуе как младата жена го умолява да се смили над нея... О, какво прекрасно отмъщение би било да чуе как тя го вика и моли да завърши започнатото...

Едва тогава той ще проникне в тялото ѝ... Отново и отново, докато и двамата се превърнат в безсловесни, безмозъчни пленници на страстта.

Стронг почувства възбудата, обзела тялото му и се вбеси от слабостта си. Бързо се съблече, отвратен от себе си. Втурна се бос в банята. Пусна душа и насочи ледената струя към предателското си тяло. Не, той няма да се остави да го измамат! Не е откачил... Не е спарингпартньор, който безропотно понася ударите... Преди време тази жена преобърна целия му живот и го изостави. Няма да позволи това да се случи отново.

Няма да допусна нито Кит, нито която и да е било друга жена отново да забие ноктите си в мен, обеща си той. Да вървят по дяволите всички!

ШЕСТА ГЛАВА

Кит тъкмо излизаше изпод душа, когато телефонът иззвъня. Тя уви хавлиената кърпа около тялото си и вдигна безжичния телефон от тоалетката.

— Ало? — Леко задъхана от бързането, тя отметна назад мокрите кичури коса.

— Кит? — Гласът беше неясен.

— Ти ли си, Стронг?

— Не, момиче, не е той. — В думите имаше простоватост, която смрази младата жена.

— Кой е на телефона? — успя да попита.

— Не ти трябва да знаеш...

— Ако не си кажете името, ще затворя! — атакува тя непознатия глас.

Изтръпнала от ужас, безпомощно притискаше дебелата хавлия към гърдите си.

— Не те съветвам... — Заплахата, макар недоизказана, беше твърде ясна. — Получи ли бележката ми?

— Каква бележка?

В слушалката се чу астматично хриптене. И след това:

— Миналото ще се завърне и ще те преследва, госпожо О'Кели.

— Значи, това сте вие! — Тя едва овладя тракащите си зъби.

— Да, аз ти я написах!

Кит бавно се отпусна на тапицираната табуретка пред огледалото.

— Какво искате? — попита тя.

— Скоро ще ти стане ясно. — Колкото и да се мъчеше, Кит не можеше да определи дали гласът е женски, или мъжки. — Ако си траеш, никой няма да пострада... Разбра ли ме?

— Да... — Кит пое дълбоко въздух.

— Чела ли си Библията? Там е казано, че синовете ще изкупят греховете на бащите си...

— Така ли е казано в Библията? — Кит се опита да предразположи гласа с надежда, че ще успее да проумее логиката на несвързаните слова.

— Да, точно така... — Последва пауза. — О'Кели ми е дължник! И на много други...

— Какво ви дължи?

— Закъде си се разбързала? — изкиска се безполовият глас. — Когато му дойде времето, всичко ще ти стане ясно...

— Моля ви, оставете ни на мира! — Сълзи напиреха в очите ѝ.

— Не мога, момиче.

— Защо? — попита тя почти шепнешком.

— Трябва да си взема онова, което ми принадлежи. Ти ще ми помогнеш да го получа.

— Но защо тъкмо аз?

— Само ти можеш да го сториш — настоя гласът, без да дава обяснения.

— Нищо не разбирам — изплака Кит объркана. Все по-трудно ѝ бе да се владее.

— Ще разбереш...

— Кога?

— Скоро...

Последвалото мълчание продължи повече от минута. Кит се опита да преглътне буцата в гърлото си.

— Не сте затворили, нали? — попита тя пресипнало.

— Не, не съм... Мислех си, че май е време с мъжлето ти да заминете на втори меден месец.

— Втори меден месец ли? — повтори тя, невярваща на ушите си.

— Не чу ли какво ти казах?

— Но...

— Никакво „но“! — След кратка пауза, гласът рязко запитва: — Слушаш ли ме, момиче?

— Да, слушам ви...

— Искам да предадеш на Стронг нещо от мен!

Кит прехапа долната си устна, за да спре треперенето. Усети кръв върху езика си.

— Добре, ще му предам — съгласи се тя.

— Кажи му, че винаги е бил късметлия... — Последва пристъп на кашлица.

— Ще му кажа — обеща тя.

— Да му го речеш дума по дума!

— Ще му предам, че винаги е бил късметлия — изрецитира Кит с треперещ глас. — Какво означава това?

— Стронг знае за какво става въпрос. Той ще разбере... Двамата ще бъдете заедно...

— Не ми е ясно как бих могла... — опита да възрази тя и дочу леко изщракване. — Ало, ало, обадете се...

Никой не отговори. След миг в ухото ѝ прозвуча сигнала за свободна линия. Кит остави телефона на тоалетката и остана известно време неподвижна, вперила невиждащ поглед в огледалото срещу себе си. След това грабна широкия гребен и започна да разресва мократа си коса.

„Не поемай никакви рискове — беше ѝ казал Стронг. — Обади ми се незабавно, ако се случи нещо необичайно, каквото и да било...“
Беше я накарал да му обещае, че ще го потърси.

Кит захвърли гребена и изтича в спалнята. Намери кожената си чанта и без да се двоуми, изтърси съдържанието ѝ върху леглото. Картичката му беше в портфейла ѝ. Настани се в леглото и взе телефона. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че на два пъти сбърка, преди да успее да набере номера на Стронг в мотела.

— Ало? — Той отговори след третото позвъняване.

— Да не би да те събудих? — попита Кит.

— Не... Излегнал съм се и гледам новините. — Стронг разсеяно прокара ръка по голите си гърди. — Ти ли си, Кит?

— Да...

— Гласът ти е... странен. — Той се надигна и подпърна възглавницата под главата си. — Какво ти е?

— Май се поизплаших... — рече тя с безизразен глас.

Той скочи, блъсна възглавницата и провеси крака от леглото.

— Как така се „поизплаши“?

— Съвсем мъничко...

— Какво се е случило? — бързо попита той, доловил неравномерното ѝ, затруднено дишане.

— Обадиха ми се по телефона...

— Кога?

— Преди няколко минути...

— Кой беше?

— Не си каза името.

— Мъж или жена?

— Не можах да разбера. Гласът звучеше приглушено.

— Сигурно е държал нещо пред устата си, докато е говорел. Например носна кърпа — предположи той.

— Каза да ти предам нещо. — В гласа ѝ се прокрадна ридание.

— Не плачи, Кит...

— Не плача...

Стронг можеше да се закълне, че тя лъже. Винаги познаваше, когато Кит плаче. С едно движение мъжът бе вече на крака и търсеше джинсите и ботушите си.

— Идвам веднага! — обеща той. — Къде живееш? — Тя му каза адреса. — Включена ли е алармената система?

— Да...

— Не отваряй вратата, преди да се убедиш, че съм аз! След двамайсет минути съм при теб!

— Благодаря ти, Стронг! — Той усети вълнението, с което Кит произнесе името му.

— Тръгвам!

Мъжът остави слушалката, обу ботушите, нахлузи чиста фланелка и хукна навън. Качи се в джипа, който бе паркирал пред мотела, включи мотора и потегли с бясна скорост по тихата уличка. Заля го безсилна ярост. Нещата започваха да се изясняват. Съобщението бе за него! Човекът, който го бе предал на Кит, искаше да бъде сигурен, че именно тя ще му го каже...

— Гадно копеле! — изруга Стронг, присвил едно очи.

Когато зави в тясна странична уличка, за да спести няколко минути, той осъзна, че Катрин Сент Клер все още събуждаше у него първични инстинкти.

Кит се нуждаеше от неговата закрила и той щеше да ѝ я даде — още сега, още тази нощ! Готов бе на всичко, за да я предпази от злото.

СЕДМА ГЛАВА

Точно четвърт час след техния разговор, Кит видя от прозореца на дома си в Парадайз Вели как Стронг изскочи от прашния джип и се втурна към входа. Не си спомняше друг случай, при който толкова да се е радвала да види някого... Бързо набра кода на алармената система и изтича да го посрещне.

— Имаш вид на човек, който се нуждае от питие — бяха първите му думи. — И на мен ще ми се отрази добре, ако пийна нещо...

— Барът е натам! — посочи тя навътре в жилището.

— Имаш ли бира?

— Да, в кухнята — поведе го тя.

Кухнята на Кит бе уникална смесица от модерна техника и южняшка мексиканска архитектура. Подът и плотовете бяха покрити с негланцирани мексикански плочки. Таванът беше висок и украсен с естествени материали — грубо дялани греди подпиреха въображаемо покрива. Мебелите бяха автентични, старинни и примитивни. До стената имаше огромен дървен шкаф. В средата беше поставена голяма маса с четири стола.

— Седни! — нареди Стронг. — Аз ще ти донесе нещо за пиене. — Отвори хладилника и хвърли поглед на съдържанието му. — Искаш ли вино?

— Да, ако обичаш — кимна тя.

Стронг й сервира. За себе си отвори бира. Седна срещу нея. В продължение на няколко минути двамата мълчаливо отпиваха от питиетата си. Внезапно той впери поглед в лицето ѝ.

— Смяташ ли, че вече можеш да говориш?

— Да... — Тя докосна крехкото столче на кристалната чаша.

— Нека отначало аз да ти задам няколко въпроса! — Гласът му беше спокоен, но решителен. Тя преглътна и кимна в знак на съгласие. — Човекът, който се обади, каза ли твоето име?

— Да...

— Как точно се обърна към теб?

— Нарече ме Кит. Няколко пъти ми каза „момиче“. И веднъж „госпожа О’Кели“.

— По телефона ти ми каза, че не си могла да определиш дали се обажда мъж, или жена.

— Не можах — потвърди тя с гаснещ ентузиазъм.

— Гласът младежки ли беше, или на възрастен човек?

— На възрастен.

— Сигурна ли си?

— Да, съвсем сигурна съм. — Кит се учуди на собствената си категоричност.

Стронг се облегна назад и зададе следващия въпрос сякаш напосоки:

— Как мислиш, като образован човек ли говореше?

— Не! В никакъв случай! Звучеше доста простовато. Не изговаряше думите докрай.

— Браво! — Той я потупа по ръката през масата. — От теб става чудесна свидетелка!

— Благодаря ти... — усмихна се уморено тя.

— Имаше ли някакви шумове или звуци, от които да се разбере дали разговорът е бил от Финикс, или междуградски?

Кит затвори очи и опита да си спомни. Но колкото и да се напрягаше, не можа да измисли нищо.

— Не е толкова важно — успокои я той.

— Знаеш ли, нещо не беше наред с дишането на този човек. Чуваше се свистене и хриптене.

— Като при астма ли? — свъси вежди той.

— Точно така — рече младата жена, доволна от себе си.

Преди да продължат разговора, Стронг отново напълни чашата ѝ. Предложи ѝ да разкаже какво се бе случило по-нататък. Кит се почувства по-спокойна.

Когато тя завърши разказа си, Стронг провери още веднъж фактите. И пак я попита дали е съвсем сигурна в думите си.

— Разбира се, че съм сигурна — рече тя и изброи най-важните моменти. — Най-напред имаше нещо за бащите, чиито грехове ще се изкупят от техните синове. След това гласът каза „О’Кели ми е дължник. Май е време с твоето мъжленце да отидете на втори меден месец... Кажи на Стронг, че винаги е бил късметлия!“.

— Късметлия?

— Попитах какво означава това. Отговорът беше „Стронг ще се сети“.

— Но аз не се сещам... — изръмжа той.

— Човекът, който се обади, беше сигурен, че ти ще разбереш. — В гласа ѝ имаше неприкрита умора. — И предполагаше, че двамата с теб ще бъдем заедно, когато се досетиш.

— Ще го удуша, проклетото ко... — Стронг съзнателно смени определението — проклетия мръсник, задето те забърква в тази каша! — Ожесточено смачка кутийката от бира в юмрука си. — Съжалявам, Кит.

— Не е необходимо да се извиняваш. Ти нямаш никаква вина.

— Искам да знаеш, че ще се погрижа за всичко — заяви той. — Не се тревожи...

— Аз не се тревожа. — Е, може би все пак малко се безпокоеше. Но не биваше да го показва пред Стронг! Опита се да поразведри атмосферата. — Доколкото разбирам, обаждането поставя Мъфи извън подозрение...

— И аз така мисля... Кит, изглеждаш уморена. Трябва да си легнеш. — Той се изправи.

— Ще те изпратя...

— Не е нужно!

— Но...

— Няма да си тръгна — прекъсна я той. — Ще остана тук тази нощ!

Тя отвори уста да каже нещо, но се отказа.

— Няма ли да се чувстваш по-спокойна, ако съм при теб? — попита той настоятелно.

— Да. — Тя беше убедена, че е овладяла вълнението в гласа си. — Ще се чувствам по-спокойна.

— Тогава оставам!

— Стаята за гости е отгatyк — посочи тя. — Леглото е оправено. В банята ще намериш чиста хавлия. В шкафчето до умивалника има всичко необходимо...

— Не се притеснявай! Ще се справя — увери я Стронг.

Не ѝ оставаше друго, освен да му пожелае лека нощ.

— До утре! — добави тя.

Стронг загаси лампата. Съблече фланелката си и останал само по джинси, приближи до прозореца, който гледаше към оградената с висок зид градина. Тя беше пълна с дървета с екзотични плодове, полюшващи се палми и разцъфнали цветя. Имаше пълнолуние... На пътеката се появи призрачна фигура. Кит! Беше облечена в дълга, свободно падаща бяла роба. Косата ѝ бе разпусната върху раменете. Изглежда беше ходила да провери алармената система зад къщата.

Той отвори френския прозорец и излезе в градината. Беше една от най-прекрасните пролетни нощи в Аризона — топла, с милиони трепкащи звезди в небето. Опияняващият аромат на розите и пълзящите растения, избуялите храсти и цветовете на портокаловите дървета изпълни ноздрите му. И той си спомни друго време и друго място, където из въздуха се носеше същото ухание...

Подобно на своите прадеди, Стронг се прокрадна безшумно в нощта.

Не, той няма да се остави да го измамат! Не е луд, нито глупак. Не е безропотен спарингпартньор, който понася всички удари...

Но любопитството, и преди всичко сексуалното любопитство, го притегляше неудържимо. Както беше бос, той тихо приближаваше към жената в бяло.

— Обичам уханието на портокаловите цветове — каза Кит, без да се обръща.

Не беше възможно да го е видяла! Въпреки това бе усетила по някакъв начин, че той се намира зад гърба ѝ. Стронг се чудеше какво ли го е издало.

— Каза ми го още първата вечер, когато се запознахме...

— Нима? — Тя се обърна към него.

— Помниш ли онази нощ... — Мъжът опитваше да се владее.

— Нощ като никоя друга — беше нейното горчиво-сладко признание.

Стронг протегна ръка и докосна с пръст устните ѝ.

— Спомняш ли си първия път, когато се любихме?

— Да...

Той усети как жената потрепери. Пръстът му бавно очертаваше устните ѝ. Първо горната, след това по-бавно и целенасочено

чувствената долна устна.

— Ти беше толкова сладка — промълви той.

— И нервна — спомни си тя.

— Малко... Аз също.

— Ти изглеждаше доста самоуверен.

— Понякога външният вид лъже...

И двамата знаеха какво се крие зад пестеливите фрази. Когато се срещнаха, той беше само на седемнайсет години, но изглеждаше много по-възрастен, по-зрял, опитен. Кит беше на двацет и две, но, що се отнася до секса, беше истинско дете...

— Помниш ли седмицата, която прекарахме в Стоун Хаус? — Той я поглъщаше с очи.

— Да — едва изрече тя.

Стронг усещаше как кръвта бушува във вените му, тялото му тръпнеше и болезнено пулсираше, но той не обръщаше внимание на предупредителните знаци.

— Не си ли се питала понякога дали е било поне наполовина толкова хубаво, колкото е в спомените ни? — Той докосна шията ѝ и усети забързания ритъм на сърцето ѝ. Катрин Сент Клер не беше безразлична към него, установи той със задоволство. Между тях все още съществуваше взаимното привличане, силно и първично. — Или спомените ни играят номера?

Кит направи неопределено движение с глава.

— Бяхме млади... Мислехме, че сме влюбени — каза тя.

— Ти си най-прекрасното създание...

— Стронг, недей! — помоли тя. — Не ме измъчвай... Не измъчвай себе си... Нека миналото си остане погребано и забравено.

— Късно е... — подчерта той. — Някой вече се е погрижил да го изрови. — Той се вгледа в красивото ѝ лице, огряно от лунната светлина. — Не спях по цели ноци. Казвах си, че е невъзможно да си толкова съвършена, колкото те виждах в мислите си.

— О, боже...

— Сънувах те всяка нощ. Събуждах се облян ту в студена, ту в гореща пот. Цялото тяло ме болеше, защото страдаше за теб, желаше те, изпитваше нужда да те притежава.

— Моля те... — Тя едва си поемаше въздух от вълнение.

— Какво ме молиш да направя? — прошепна той.

— Моля те, върви си... — Очите ѝ плуваха в сълзи.

— Наистина ли го желаеш?

Кит поклати глава и впи нокти в ръката му.

— Целуни ме, моля те!

Стронг обви с ръка кръста ѝ и я притисна към тялото си. Делеше ги само тънката ѝ дреха. Усещаше как се надигат гърдите ѝ, как се втвърдяват възбудените ѝ зърна, как по бедрата ѝ се стича гореща пот.

— Няма минало, няма бъдеще, съществува само този миг — промълви той и сведе устни към нейните.

ОСМА ГЛАВА

Всичко беше както първия път, когато се любиха.

Стронг целуна Кит и тя моментално загуби способността си да разсъждава. Преди да си поеме дъх, отново се превърна в беззащитно, чувствително и безизкуствено девойче.

Ръцете на Стронг — неговите невероятни ръце! — обгръщаха кръста ѝ, привличаха я към него, носеха я във въздуха и я притискаха към тялото му.

Кит осъзна, че устните му не я докосват с бавна милувка. Не я изучават... Не я увещават... Стронг дори не спря да се наслади на нейния отговор... Той вземаше... Изискваше... Завладяваше...

Тя изгаряше от страст, възбуда и страх. Превърнала се бе в кълбо открити нерви и незащитена плът. Сладостни тръпки разтърсваха тялото ѝ. Кожата ѝ бе станала свръхчувствителна... Гърдите ѝ набъбнаха. Зърната им се втвърдиха. Копнееха за милувките на устните му, жадуваха за ласките на ръцете му. Коленете ѝ се подкосиха...

Широко разтвори очи, объркана и обезумяла, тя беше на ръба на истерията. Не можеше да мисли. Не можеше да се владее. Трепереше като лист. Не ѝ достигаше въздух, не се побираше в кожата си. Стронг я беше омагьосал. Беше я зашеметил...

Кит ту се притискаше към него, ту го отблъскваше. Искаше да проникне в мислите, в сърцето, в душата му. Молеше се никога повече да не се разделят, защото за нея той бе всичко, от което имаше нужда. И в същото време не желаше да има нищо общо с него.

По същия начин се бе чувствала преди десет години. Да, този мъж бе фатално опасен за нея. Тя беше играчка в ръцете му...

— Дявол да те вземе, Стронг! — изхлипа тя, колкото щастлива, толкова и нещастна.

— Дявол да те вземе, Кит! Боя се да не ти причиня болка... — промълви той. Пръстите му нежно се плъзнаха по врата ѝ. — Не съобризах... Не мога да откъсна ръцете си от теб!

— Никога не ти се е удавало — предизвика го тя.

— Както и на теб — не ѝ остана дължен мъжът.

Стронг беше прав. Кит обичаше да го докосва — стегнатите мускули на гърдите му, извивките на тялото, плоския корем, правите черни коси, наболата брада... Стронг я подлудяваше. Не се насищаше да го гледа, да го докосва, да го целува, да се люби с него...

Изпита непреодолимо желание да го целуне по свой начин. Повдигна се на пръсти, постави ръце на раменете му и се наведе към него. Лъхна я свеж, възбуждащ аромат... Докосна го леко с устни и от гърдите ѝ се изтръгна въздишка... Докосна го отново, като този път позволи на връхчето на езика си да навлажни устните му, да се шмугне между тях и да премине по разтворените зъби...

Стронг простена. Звукът дойде някъде дълбоко от гърдите му и заглъхна. Ръцете му се стегнаха около нея. Разтвори леко крака и я придърпа към себе си. Кит усети възбудата му през прилепналите джинси. Тялото му реагираше на всяко нейно движение, извиваше се, пулсираше, притискаше се към слабините ѝ. Насърчена, тя смело впи устни в неговите. Тръпката, разтърсила тялото му я изпълни с ликуване — все още притежаваше власт да го възбуди до лудост...

В същия миг почувства как езикът му се стрелна между полуотворените ѝ устни — насилваше, опустошаваше, пленяваше... Като горещ вятър, който я оставя бездиханна.

Усети, че мъжът посяга към робата ѝ. Пръстите му бавно разкопчаха ефирната дреха и оголиха раменете ѝ. Ръцете му внимателно плъзнаха копринената материя по бедрата ѝ, докато се надипли в краката ѝ.

Очите му бавно я изпиваха. Луната осветяваше гърдите ѝ. Под погледа му зърната започнаха да се променят — надигнаха се, втвърдиха се, потъмняха. Кит понечи да прикрие голотата си, но той я спря.

— Недей! Искам да те гледам...

— И аз искам да те гледам! — прошепна тя.

Стройните крака и тесния таз се очертаваха ясно под прилепналите джинси. Ръцете му бяха мускулести и силни, раменете — невероятно широки...

— Искам да те докосвам — добави тя и дръзко плъзна ръка по плоския корем и по-надолу.

— О, Кит — задъхано промълви той, — и аз искам да те докосвам! Копнея да те докосвам!

Той обхвана гърдите ѝ. Палците му нежно потриха чувствителните розови пъпки. Кит отметна глава и простена от удоволствие.

Стронг се наведе и докосна с устни зърната ѝ. Погали ги с език, после нежно ги захапа... Дразнеше я, възбуждаше я, влудяваше я.

— Не... Не мога повече! — прошепна задъхано тя.

Стронг най-после се смили над нея. Отново обхвана с устни зърната ѝ. Засмука ги продължително, поемайки в устата си все повече от гърдата ѝ.

Това е лудост, мислеше си Кит.

— Господи, това е лудост... — Не разбра, че е произнесла думите на глас.

— И двамата знаехме от самото начало, че е лудост — отвърна Стронг.

— Защо дойде след мен в градината? — попита тя шепнешком.

— Мислиш ли, че имах избор... — едва успя да каже той и пръстите му нежно проследиха изваяните черти на лицето ѝ. Изучаваха носа, ушите, брадичката ѝ. След това се спуснаха по дългата нежна шия, гладките рамене, приканващите възвишения на гърдите, твърдия плосък корем и меката, женствена извивка, която се губеше между бедрата ѝ...

След това ръцете му заслизаха от тила надолу по гърба ѝ, като се наслаждаваха на трапчинката в края на гръбначния ѝ стълб, извивката на бедрата, закръглените хълбоци.

Стронг я притискаше все по-плътено към себе си. Когато ръката му проследи чувствената линия между хълбоците, тя впи пръсти в колана на джинсите му и се притисна към него.

— Стронг...

Той вдигна глава. Лицето му беше пламнало. Зелените очи блестяха.

— Обичаш ли ласките ми, любима?

Тя не можеше да мисли, нито да говори... Не каза нищо. Той отново я докосна и реакцията ѝ не закъсня.

Ръката му навлизаше все по-навътре в нея, докато накрая тялото ѝ се разтърси в конвулсии и нежният ѝ вик наруши нощната тишина.

Устните му жадно се впиха в нейните и уловиха възторжения ѝ вик. В същия миг Стронг загуби контрол над себе си и Кит усети как мощни тръпки разтърсиха тялото му...

Точно така се бе случило и първия път. Стронг я бе докоснал, беше я погалил и тя се бе разтопила в ръцете му. Кит непреднамерено се бе притиснала към него и той бе избухнал като динамит...

— Нищо не се е променило — промълви Кит. Устните ѝ бяха подути, тялото ѝ тръпнеше в сладостна отмала. Не можеше да помръдне глава от рамото на Стронг.

— Някои неща наистина не се променят — съгласи се Стронг. — Не мога да се контролирам, когато съм до вас, госпожо. Никога не съм могъл. Не съм се опитвал и никога не бих го направил... — въздъхна той тежко.

Мъжът се наведе и вдигна робата от земята. Нахлузи я през главата ѝ и започна да я закопчава, сякаш Кит бе безпомощно дете.

— Ще се справя сама — настоя тя, но пръстите не ѝ се подчиняваха. Накрая той довърши започнатото. — Благодаря ти — промърмори Кит.

— Няма защо...

Замълчаха. Кит не откъсваше поглед от мъжа, облян в лунна светлина. Тъмната му коса беше разбъркана.

Гърдите му лъщяха от пот. Сенките на дърветата прикриваха лицето му. Той дори не направи опит да прикрие издйническото петно върху джинсите си.

— Не исках да се случи...

— Нито пък аз. — Тя впери поглед някъде над дясното му рамо, където се издигаше палмово дърво.

— Беше неочаквано...

— За мен също — призна тя.

— Добре ли си? — Той не помръдваше от мястото си.

Как бих могла да отговоря, питаше се Кит. Беше позволила на своя бивш съпруг — въпреки всичко, той беше именно такъв — недопустима близост. Беше го целувала като жена, изгаряща от любов. Беше го докосвала като жена, изгаряща от желание да се люби. Беше му позволила да я целува, да я докосва, да я гали, да я доведе до разтърсващ екстаз... Лунната светлина очертаваше тялото ѝ под робата. Кожата ѝ беше още мокра от любенето. Усещаше гърдите си

възбудени. Зърната им все още бяха втвърдени. Краката не я държаха. Чудеше се как ще изкачи стъпалата до спалнята си...

Кит се хвана за единствената възможност — излъга.

— Дали съм добре ли? Да, разбира се. А ти как си?

— Аз ли как съм? — Той тръсна глава и се засмя саркастично.

— Точно това попитах!

— Ти как мислиш? След десет години открих, че все още не мога да държа ръцете си настрана от теб... Напълно се забравих... Изпразних се в панталоните като гимназист... О, да, чувствам се чудесно... Гордея се със себе си! — саркастично подхвърли той.

— Съжалявам...

— За какво? За онова, което направихме ли?

— Не... — Кит се опита да запази спокойствие, въпреки неговия гняв. — Ти самият каза, още преди да ме целунеш, че за нас няма нито бъдеще, нито минало. Има само настояще, само този миг...

— Знам какво съм казал — изръмжа Стронг.

— Съжалявам, че си разстроен. Не бива да се обвиняваш. — Кит му говореше като на малко дете. — Последните няколко дни бяха много напрегнати и за двама ни. Нека не говорим повече за това сега, а да се опитаме да поспим.

— Да поспим? — промърмори недоволно той.

— Чувствам се изморена.

— Не се учудвам...

— Тогава да си пожелаем лека нощ...

— Аз съм съгласен. Хайде да си лягаме!

От начина, по който го каза, и от погледа му Кит разбра, че Стронг има предвид да си легнат двамата заедно.

— Не — поклати глава тя.

— Да!

— Не можем...

— Можем!

— Не е редно.

— Защо? Ние сме женени.

— Не за дълго... — Тя го погледна укорително. — Утре сутрин може би ще съжаляваме за случилото се.

— Говори само за себе си, моля те — горчиво се изсмя Стронг.

— И двамата разбираме, че точно в този момент не е разумно да подновим връзката си.

— На нас винаги ни е липсвала логика — сви рамене той.

— Именно това беше един от проблемите ни...

— Катрин, винаги си ме влудявала...

С ръце на кръста, тя продължи да отстоява своето.

— Ти също ме влудяваше. От първия ден.

— Бях луд по теб! — произнесе той с глас, от който сърцето ѝ заблъска лудо.

— О, не, не е вярно! Не можеш да ми замаеш главата със сладки приказки, Стронгарм Карлос Майкъл О'Кели! Вече не съм наивното девойче, което ти прелъсти преди десет години. Пораснах и помъдрях.

— Предполагам, това обяснява случилото се тази вечер?

Ярка червенина заля бузите ѝ.

— Лека нощ, Стронг! — рече тя.

Стронг не помръдна.

Тя отваряше френския прозорец на спалнята си, когато дочу дрезгав шепот зад гърба си.

— Лека нощ, любима.

— Приятни сънища — прошепна тя, без да се извърща.

Да, но приятните сънища не идваха.

Стронг се въртеше в леглото и напразно се мъчеше да заспи. Едва призори се унесе в неспокоен сън, изпълнен с лица и грехове от миналото.

Откъслечни фрази се въртяха в съзнанието му.

„... Миналото ще се върне и ще те преследва, О'Кели“.

„... По-добре венчило, отколкото мъртвило.“

„... Греховете на бащите, ще се изкупят от синовете им...“

„... О'Кели ми е длъжник! Длъжник е на мнозина...“

„... Може би е време с твоето мъжленце да отидете на втори меден месец.“

„... Кажи на Стронг, че винаги е бил късметлия...“

„... Кажи на Стронг, че винаги е бил късметлия...“

„... Кажи на Стронг, че винаги е бил късметлия...“

Беше се съмнало, когато Стронг се понадигна в леглото. Започваше да си спомня. Снощи Кит му бе споменала нещо, което бе чул от друг преди много време... Ясно, че някой ги разиграваше. А това не му беше никак приятно.

Дошъл бе моментът да обясни на Кит положението. Беше сигурен, че тя ще го разбере и ще го придружи до Стоун Хаус и в планината. Там бяха отговорите на всички въпроси.

Може би наистина е време за втори меден месец, реши Стронг.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Къде искаш да дойда?!

— Виж, Кит...

— Не увъртай, Стронг О'Кели!

— Моля те, позволи ми да ти обясня... — започна мъжът с най-авторитетния си тон на адвокат, сякаш не той, а именно Кит говореше безсмислици. Тя го слушаше и нервно обикаляше из всекидневната. Изгубила търпение, спря до прозореца.

— Хайде да започнем отначало — предложи.

— Чудесно! — възкликна той.

Младата жена то измери с поглед.

— И така, кога точно ти хрумна този откачен план?

— По някое време през нощта. — Стронг отпи от кафето си. — Или може би рано тази сутрин.

— Откъде ти дойде идеята?

— Искаш да знаеш, какво ме вдъхнови? — покашля се той смутено.

— Ако предпочиташ да го наречеш така, добре. Какво те вдъхнови?

— Ами... ти — усмихна се той.

— Аз ли?!

— Да, в известен смисъл...

— В какъв точно смисъл? — Тя нетърпеливо тропна по пода.

— Гърдите ти! — обобщи той.

— Моите гърди? — Тя подсвирна от изненада.

Стронг закима с ентузиазъм и постави чашата с кафето си върху масичката, която се намираще между две старинни мексикански кресла.

— Мислех си за гърдите ти...

Кит възмутено размаха ръце.

— Добре, мечтаех за гърдите ти...

— Така ли се задейства интелектът на блестящите млади юристи?

— Не... така се задейства интелектът на сексуално неудовлетворените мъже — влезе в тона ѝ той.

— Благодаря ти, че ми обясни — подразни го Кит.

Стронг пъхна ръце в джобовете си и застана пред нея.

— Говоря ти сериозно! Струва ми се, че надуших следата...

— Всички мъже са еднакви... — мърмореше тя.

— Моля те, обърни ми малко внимание! Съсредоточи се върху разсъжденията ми — настоя той.

Кит прехапа устни, за да не се разсмее.

— Ще опитам — обеща му с каменно изражение.

— След като се разделихме снощи — започна той, — открих, че не мога да заспя. Започнах да фантазирам, да си мисля разни неща... Размишлявах върху твоите...

— Да, какво? — Тя въпросително вдигна вежди.

— Твоите активни и пасиви!

— О, колко професионално формулирано! — отбеляза тя студено.

— По едно време забелязах, че в мислите ми плуват планини... — върна се той към темата на разговора им.

— Това като комплимент ли трябва да го приема? — вметна тя.

— Разбира се! — увери я той. — По-късно навярно съм задрямал. Мислите ми станаха несвързани. Появяваха се отделни лица, впечатления, далечни спомени, отделни фрази...

— Така е, когато човек няма здрав сън — съчувствено кимна тя.

Стронг скръсти ръце и очите му се втренчиха неவிждащо някъде зад гърба ѝ.

— Бях в планината с моята прабаба, Небесна Дъга. По това време тя беше много стара... Искеше да види още веднъж любимия си връх, преди да умре...

Кит неочаквано усети сълзи в очите си. Разбра, че Стронг ѝ разказва съня си, в който бе оживяло детството му.

— Заваля дъжд... След това слънцето проби облаците и на хоризонта се появи дъга. Ние седяхме на върха на планината и се любувахме на гледката. Прабаба ми беше много щастлива.

— На колко години си бил тогава? — попита Кит тихичко.

— На седем... Или може би на осем.

— Прабаба ти е била изключителна жена — каза тя с уважение.

— Така беше... Оказа се, че това е бил последният ни ден заедно.

Малко след това Небесна Дъга умря.

— Съжалявам...

— Такава е съдбата на всички ни. — Стронг философски сви рамене. — Човек се ражда, живее, умира... Но да се върнем на темата. Изглежда, след този сън през нощта в съзнанието ми се е появила дъга и съм се сетил за онзи нехранимайко — Майкъл О'Кели.

Кит беше цялата в слух.

— Кой? Дядо ти ли? От когото наследи Стоун Хаус?

— Същият! — Стронг се засмя доволен, че го е разбрала.

— Той е бил голям чудак... — усмихна се тя. Спомни си историите, които беше чувала за ирландеца.

— Да. — Стронг кимна многозначително. — Татенцето умееше да ухажда жените, меко казано.

— Предполагам, това е обяснението за твоите... — Кит закачливо махна с ръка.

— Моите усмихнати ирландски очи, искаш да кажеш? — помогна ѝ той.

— Усмихнатите ти ирландски очи — повтори Кит с дяволита усмивка.

— Предположих, че именно тях имаш предвид... — опита се да продължи играта Стронг.

— Дядо ти е бил рудокопач, нали? — смени тя темата.

— Аха... В онези времена мъжете идвали от Корнуол, за да си изкарват хляба в медните мини в Бизби. Но това не било работа за Майкъл О'Кели. Той винаги тичал след златното гърне, което му се привиждало на другия край на дъгата...

— Бил е мечтател...

— Най-големият мечтател, който се е раждал. — Стронг отчаяно отпусна ръце. — Вярваше във всяка скапана измишльотина за заровени кюлчета злато; за скрити съкровища, които уж били откраднати от испанците и от църквата; за рудни жили с късове самородно злато колкото пуешко яйце; за сребърни реки, извиращи от планините в Аризона... Беше убеден, че приказната мина, за която се

носеха какви ли не слухове, е някъде сред онези върхове. — Той посочи към Призрачните планини, които се издигаха в далечината.

— Богати колекционери и туристи продължават да търсят там и днес — вметна тя. — Винаги ще има хора, които да се втурват да търсят златното гърне на другия край на дъгата...

— Да, Татенцето беше точно такъв човек...

— Той отказа ли се някога от мечтите си?

Стронг поклати глава.

— Дошъл в Прескът, срещнал моята баба и се оженили. Отишли да живеят в каменна колиба, която била спирка на дилижанса.

— Стоун Хаус...

— Дядо ми продължил да търчи към края на дъгата до последния си час.

— Той почина в годината, когато ние се срещнахме, нали?

— Да.

Кит чувстваше, че той ѝ разказва неща, свързани по някакъв начин със заплахите и писмата, които бяха получили.

— И точно тогава си спомних! — обяви той.

— Какво си спомни?

— Всичко това навярно е било скрито някъде дълбоко в съзнанието ми през цялото време. — Той отпи от кафето си.

— По-точно? — Вълнението ѝ нарастваше.

— Просто не се бях сецал за тези неща от години...

— За какви неща? — Кит изгаряше от нетърпение.

— Съобщението, което са ти предали за мен по телефона, изглежда, е подействало като катализатор на мислите ми...

— Продължавай — насърчи го тя.

— „Кажки на Стронг, че винаги е бил късметлия“... — цитира той.

— Точно така каза гласът! — Кит възбудено плесна с ръце. — Беше сигурен, че ти ще разбереш за какво става въпрос. Разкажи ми сега цялата история! — Тя вече не можеше да понася неизвестността.

— Недалеч от Прескът и Стоун Хаус, в планината се намира запустял стар град. — На утринното слънце зелените му очи искряха.

— Е, и какво?

— Името на градчето е — или по-точно е било — Късметлия.

— Защо ли се съгласих да ми разказваш тези истории... — негодуваше Кит след няколко часа, когато двамата със Стронг товареха куфарите ѝ в джипа.

— Заминаваме само за една седмица... — увещаваеше я той за кой ли път. — Разбираш ли, там са отговорите на всички въпроси. Ще отидем и ще ги открием...

Тя прекрасно разбираше всичко. И все пак...

— Трябва да бъда във фирмата... — продължи да мърмори тя.

— Останах с впечатление, че Сали Бредфърд познава добре работата и е много изпълнителна — опита се да разсее страховете ѝ той.

— Прав си...

— Ами остави нещата на нея...

— Не е същото — въздъхна младата жена.

Стронг пъкна палци в гайките на колана на джинсите си, килна назад каубойската си шапка и впери в нея предизвикателен поглед.

— Какво правиш с проклетия си бизнес, когато решиш да си вземеш почивка? — Явно губеше търпение.

— Не си вземам почивка...

— Значи е крайно време да го направиш!

— А ти кога за последен път си излизал в отпуск? — Тя едва сдържа желанието да му се изплези.

— Моята работа е друга — избоботи той.

— Все пак кога? — не го оставяше на мира Кит.

— Добре де, не беше скоро... — Стронг обиколи прашната кола и изрита всяка от гумите.

— Какво правиш — поиска да узнае тя, следвайки го по петите.

— Проверявам ги...

— С този твой талант да изтъкваш очевидното, вярвам, че нямаш много загубени дела в съда...

— Така е. Готова ли си да тръгваме?

— Напълно! — Тя се качи в джипа. Бе преметнала през рамо кожена чанта. В ръката си носеше голям куфар.

— Какви са тези боклуци? — възнегодува той.

— Тези боклуци, както ги наричаш ти, са основният ми инвентар — фотоапарати, лещи, филмови ленти.

— О, бях забравил, че никога не се разделяш с твоя фотоапарат...
— подсмихна се той.

— Обичам всичко да ми е под ръка. Така няма опасност да пропусна следващия си голям шанс?

— Следващият ти голям шанс, така ли? — Стронг запали колата и с ловка маневра излезе на пътя.

— Апаратът е винаги с мен!

— Трябва да го имам предвид, когато се съблека гол и тръгна към банята довечера — подхвърли той уж между другото и придърпа шапката над очите си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пред вратата на кантората си Стронг поверително снижи глас.

— Не се притеснявай, Кит. Милдред Липър е мила и внимателна жена, самата дискретност.

Кит приглади назад косите си — кой знае защо, отново бе започнала да ги носи разпуснати...

— Аха, Милдред Липър, твоята секретарка, за която ми каза, че била на годините на майка ти, ако не се лъжа...

— Казах ти, че би могла да ми бъде баба. Но може би съм преувеличил мъничко...

— Така ли? — Тя свали слънчевите очила и ги прибра в чантата си.

— Да не би да ревнуваш? — Белите му зъби блеснаха в усмивка.

— Не говори нелепости! — отвърна тя, като положи върховни усилия да не издаде чувствата си. Не очакваше, че той толкова лесно ще отгатне мислите ѝ. — Тя откога работи при теб?

— Вече цяла година и може би две или три седмици. — Той се наведе, повдигна брадичката ѝ и я целуна по устните. — Преди това в продължение на трийсет години е била секретарка на Кларънс Т. Мартин. — Стронг посочи името на табелката. След това натисна медната дръжка на вратата и весело се провикна: — Здравей, Милдред! Как си?

Белокоса едра жена вдигна за миг поглед от деловите си занимания и изстреля без никакво предисловие:

— Оставила съм на бюрото ти телефонните съобщения и огромен куп писма, с които трябва да се справиш до пет часа. Съдията Питърсън иска да отидеш при него в четвъртък сутрин. Обади се госпожа Лунд. Двамата с господин кмета те очакват на вечеря в петък. — Тя си пое дъх и най-после отвърна на поздрава. — Аз съм добре, благодаря. А ти как си? — В очите ѝ проблесна закачливо пламъче.

Младият адвокат най-после отново получи думата.

— Милдред Липър, Катрин Сент Клер — запозна той двете жени.

Последваха обичайните фрази на учтивост. Стронг ги слушаше, вперил поглед във вратата на кабинета си.

— Ще ми позволиш ли да те оставя за около час, за да отхвърля най-неотложните неща? — обърна се той към Кит.

— Разбира се! Върши си спокойно работата! Свикнала съм да се развличам сама — успокой го тя. Дъщеря на Матю Сент Клер и преуспяваща бизнес дама, Кит се придържаше към правилото „Работата преди удоволствието“.

— Благодаря ти, любима! — Той набързо я целуна по устните. — Няма да се забавя нито минутка повече, отколкото е необходимо!

Кит видя как той изчезна зад вратата на кабинета си. Ще си поговоря с него за интимните обръщения пред хората и за собствения тон, който е придобил, изглежда, заедно с навика да носи каубойска шапка, обеща си тя.

— Катрин Сент Клер. — Милдред Липър се изправи, заобиколи бюрото и приближи към Кит. — Вие не сте ли от фамилията Сент Клер от Финикс и Палм Спрингс?

— Да, от тях съм — отвърна младата жена с въздишка.

— Ясно... — Кит разбираше, че Милдред е силно привързана към Стронг. Навярно смяташе за свое задължение да се грижи за него, да го защитава и пази.

— Стронг ми каза, че сте много дискретна. — Кит се взря в очите на възрастната жена и реши да говори открито.

— Ами, необходимо е да съм дискретна. — По лицето на секретарката изби червенина. — Познавам всички в градчето, зная всичко...

Кит си пое дълбоко въздух, преди да заговори отново.

— Аз съм съпругата на Стронг — съобщи тя. Внимателно наблюдаваше жената срещу себе си. Тя не показва ни най-малък признак на изненада. — Всъщност бях съпруга на Стронг — поправи се Кит.

— И защо стана така, мила? — запита секретарката.

— Историята е много дълга. — Кит въздъхна и се отпусна в едно от креслата за посетители. — Разделени сме от известно време...

— Откога?

— Десет години...

Милдред Липър свали очилата си и започна методично да ги почиства. Когато свърши, отбеляза:

— Е, това вече обяснява някои неща...

— Бяхме много млади... — рече извинително Кит.

— Бих казала, че и сега сте млади... — отбеляза секретарката закачливо. — Разбира се, на моята възраст всички ми се виждат млади... — След кратко мълчание, Милдред рязко смени темата. — Искате ли да изпием по чаша чай?

— О, да, с удоволствие! — Младата жена искрено се зарадва на предложението.

След като Кит бе изпила вече няколко чаши чай и бе похапнала от домашните бисквити, секретарката вметна уж случайно в разговора едно свое наблюдение:

— Стронг никога няма време за жени. Сега разбирам защо...

— О, но...

— Не е нужно да ви изтъквам, че сте красива жена, Катрин Сент Клер! — рече Милдред с тон, който не търпеше глупави възражения. — Вие сте от жените, които мъжете никога не могат да забравят. Поне мъжете като Стронг.

— И аз не можах да го забравя — сподели искрено Кит.

— Слава богу! Стронг О'Кели винаги е работил страшно много. Два пъти повече от другите. Няма покой нито денем, нито нощем. Явно иска да докаже, че е бил достоен...

— За какво да е достоен?

— Да сключи брак с жена от фамилията Сент Клер! Почти непосилна задача, дори за мъж като него... Знаете ли, той е невероятно добър юрист!

— Разбрах...

— Познавах само един, който беше по-добър от него.

— Кларънс Т. Мартин?

— Да — кимна Милдред. — Кларънс Т. Мартин, мир на праха му.

Когато след два часа Стронг излезе от кабинета си, жена му и секретарката пиеха чай и разговаряха като стари приятелки.

— Хубаво е, че поне един от трима ни поработи днес... — пошегува се той.

— Кит и аз си поговорихме — обясни Милдред.

— За какво? — любопитства той.

— Ами разни женски истории... — информира го секретарката.
— Въпреки че това изобщо не е твоя работа...

Милдред и женски истории?! Стронг не можеше да повярва. Явно причина за всичко беше Кит. Едва пристигнала в града, вече бе успяла да разпердушини неговия добре подреден живот. Дори секретарката му се държеше дръзко с него... Не, той няма да допусне това! Обърна се рязко и се взря изпитателно в очите на жена си.

— Катрин?

— Да, мили? — Изражението ѝ бе съвсем невинно.

— Аз... Ами... — Стронг забрави какво искаше да каже.

Секретарката моментално му се притече на помощ:

— Сигурно искаш да ми дадеш писмата, за да ги напечатам и да ги изпратя по пощата днес следобед. — Тя посочи изписаните листове, които той стискаше в ръката си.

— Да, ако обичаш. — Стронг успя да събере мислите си. — Обадох се на най-спешните телефони. Съдията Питърсън се съгласи да се срещнем следващата седмица. Уведомих госпожа Лунд, че за съжаление имам неочаквана гостенка. — Той хвърли поглед към Кит и сви рамене. — Така че кметът и съпругата му ни очакват двамата с теб на вечеря в петък!

— Но аз няма какво да облека... — притесни се тя.

— Малко по-надолу по улицата има чудесен бутик — обади се Милдред. — Предполагам, че носиш номер...

— Четирийсет и четири!

— Значи там ще намериш богат избор на дрехи! Ще ти отива всичко от жълто до яркозелено.

Жена ми вече не принадлежи единствено на мен, отбеляза наум Стронг. Да не говорим за кантората му... Наложил му се да повиши глас, за да му обърнат внимание.

— През следващите няколко дни с Кит трябва да разрешим много важен личен проблем и аз доста ще отсъствам от кантората, Милдред — предупреди той секретарката.

— Разбрах. — Тя го потупа майчински по рамото. — Ще направя за теб всичко, каквото мога.

— Ще удържиш крепостта, нали? — Той ѝ беше много благодарен.

— До последния войн! — отдаде тя чест. — Не, по-скоро, до последната амазонка!

Той не отвърна на шегата. Дори не я чу. Умът му беше ангажиран с много по-важни неща.

— Не исках да говоря пред Милдред... — каза той на Кит, докато я водеше към джипа. — В днешната ми поща има още една анонимна бележка.

— Какво пише в нея? — Радостното ѝ настроение изчезна.

Стронг настани Кит на седалката до шофьора. Заобиколи колата и зае мястото си. Бръкна в джоба си и най-после извади плика.

— Моля те, не се плаши! — опита да я окуражи той.

— Не се страхувах, докато ти не ми каза, че е опасно...

— Ще те пазя, каквото и да ми струва това!

— Знам...

— Ако е нужно, ще те защитя с цената на живота си.

Тя го погледна и Стронг съзря сълзи в очите ѝ.

— Този път в плика има снимка — продължи той.

— Кой е на нея?

— Аз. — Той с усилие преглътна. Извади фотографията. — Написали са нещо на гърба ѝ.

— Прочети ми го!

— Добре. — Той пое дълбоко въздух и отрони: — „Ако тази част струва хиляда думи, то другата половина ще ти коства един милион долара О’Кели“.

— Дай да я разгледам! — настоя Кит с тих, но твърд глас.

Стронг ѝ подаде фотографията.

Беше правена отдавна. Някой преднамерено я бе разрязал с тъпа ножица по средата. Виждаше се Стронг, много по-млад, сниман пред Стоун Хаус. Той се усмихваше. Бе прегърнал някого през раменете. Вторият човек от снимката беше изрязан. Но и двамата знаеха, че е била Кит.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Минаха през старинната част на Прескът и се отправиха към планината. След няколко остри и стръмни завой, джипът излезе на черен път, който ги отведе в гората. От двете му страни се извисяваха двайсетметрови борове. Въздухът бе напоен с техния мирис. Вляво от пътя буйни храсталаци издигаха плътна стена. Вдясно подскачаше пенлив поток с води, придошли от неотдавнашните дъждове.

Кит свали прозореца на джипа и подаде глава навън. Вдъхна дълбоко от свежия въздух и радостно възкликна:

— Тук е прекрасно!

Беше толкова запленена от гледката, че не забеляза доволната усмивка, която се появи върху лицето на Стронг.

— Да, наистина е прекрасно — съгласи се той.

— Бях забравила колко красива е гората... — В гласа на Кит се прокрадна тъга. — Прохладна, чиста и зелена, много по-различна от пустинята...

Колата излезе от завоя и пред очите им изскочи къща, скътана в буйната растителност.

— Стоун Хаус! — промълви Кит и прехапа устни, за да не издаде възлението си.

Поне на пръв поглед, тук нищо не се бе променило. Къщата беше смесица от различни архитектурни стилове и периоди. Първоначалната постройка бе служила за спирка на дилижанса. Имала само едно помещение. След това преминала в ръцете на различни собственици и всеки от тях пристроявал по нещо към нея, докато придобила сегашния си вид — двуетажна сграда, разпростряна напосоки върху повече от петстотин квадратни метра.

След смъртта на жена му преди двайсет години, Майкъл О'Кели бе престанал да се интересува от къщата. Всичко бе запустяло. Когато Стронг я наследи от него, тя вече се нуждаеше от сериозен ремонт.

По време на медения месец, който Кит и Стронг изкараха в Стоун Хаус преди десет години, къщата бе почти негодна за живеене.

Но това нямаше значение за тях. Бяха млади и влюбени. Всяко кътче, където можеха да бъдат заедно, им се струваше рай.

И все пак, имаше някаква промяна, установи Кит. Къщата беше почистена. Бяха подменени плочите на пътеката, която водеше към входа.

Дървените части бяха прясно боядисани в бяло. Прозорците блестяха приветливо с чистите си стъкла в слънчевия следобед. Подновени бяха плочите на покрива, гаража и оградата. Кит с удивление откри дори цветя, които срамежливо надничаха сред тревите в двора.

— Някой живее ли тук? — попита тя.

— Да — беше краткият отговор.

Настроението ѝ се развали. Не беше очаквала такова развитие на нещата... Дори не опита да прикрие разочарованието си.

— И кой е той?

— Всичко е наред, Кит! — Стронг стисна ръката ѝ. — Аз живея в Стоун Хаус!

— Ти живееш тук?! — В първия момент тя не можа да повярва. Но след като поразмисли, ѝ се видя съвсем естествено. — Отдавна ли?

— Работя по къщата в свободното си време вече две или три години, но се пренесох да живея тук преди няколко месеца. Искам да ти кажа още отсега, че не съм приключил с ремонта! Стегнах съм само една спалня и баня на втория етаж.

Думите му не направиха впечатление на Кит. Тя изгаряше от нетърпение да види какво бе подновил в къщата. Изскочи от джипа и изтича към входа. Стронг я настигна и извади ключовете.

— Не се настройвай да видиш кой знае каква обстановка. — Той се опитваше да охлади ентузиазма ѝ. — Както вече ти казах, има да се правят още много неща...

Най-после той превъртя ключа, отвори тежката дървена врата и отстъпи крачка назад, за да може Кит да влезе първа в къщата.

— О, та ти си направил чудеса с нея! — промълви тя сподавено. Дървените подове бяха грижливо почистени и лъснати. Застлани бяха с черги и персийски килими, навярно купени от okazjiон.

Стените бяха изкърпени и пребойдисани. Във входното антре беше окачена оригинална графика с перо: Стоун Хаус от началото на века. Украсата се допълваше от няколко прекрасни фотографии и

репродукция на Ремингтън. Чамовият парапет на стълбата, която водеше към втория етаж, бе излъскан и полиран до златно. От антрето се влизаше във всекидневната, трапезарията и кухнята.

Кит забеляза, че обзавеждането не е завършено. Мебелите бяха смесица от находки по тавани и мазета и придобивки от разпродажби — огромни, практични, излъчващи сила. Като мъжа, който живееше в къщата.

— Да, както виждаш, има още много неща за довършване — рече Стронг и замислено прокара пръсти през косата си.

— Според мен, ти вече си успял да направиш тук невероятни неща! — Тя се повдигна на пръсти и го прегърна. Това явно му достави удоволствие, но му се искаше да ѝ даде още някои обяснения за къщата.

— Нужно ми е много време, за да я оправя. Имам само по някой свободен час през седмицата. Остават ми почивните дни, но понякога съм зает и през тях...

— Свършил си добра работа!

— На къщата ѝ е нужна женска ръка.

Наистина е така, помисли си Кит.

— Защо не си се оженил повторно? — позволи си да го попита тя.

— Предполагам, не си забравила, че съм женен — свъси вежди мъжът.

— Искях да кажа... — Тя се почувства неловко. — Защо не се ожени, преди да научиш, че не сме разведени?

— Бях много зает. — Той нямаше желание да обяснява.

— С какво си бил зает?

— Трябваше да се съсредоточа върху нещата, които вършех...

— Какво по-точно?

— Ами, работех... Учех... Завърших колеж, след това право... Щом се дипломирах, станах съдружник във фирмата на Кларънс, по-късно я поех изцяло... Нямах време за жени.

— Само това ли беше причината? — Усетила бе в гласа му горчивина.

Той се взря в лицето ѝ.

— Веднъж вече минах през ада заради една жена... Нямах особено желание за нов опит. — В гласа му имаше лек укор. — А ти

защо не се омъжи отново? Сигурно си имала много възможности през тези десет години...

Кит остави чантата си върху масата в антрето.

— Не бяха чак толкова много, колкото си мислиш. А като извадим от предполагаемите кандидати за ръката ми онези, които искаха парите и известността ми, плейбоите и желаещите да се обзаведат с тъст като баща ми, почти не остават истински женихи.

Стронг не ѝ повярва. Наведе се предизвикателно към нея, лицето му придоби скептично изражение.

— Каква беше истинската причина да не се омъжиш?

— Не срещнах нито един, когото да пожелаая за съпруг. — Кит бе събрала смелост и каза истината.

Стронг прие отговора ѝ като нещо напълно естествено.

— И с мен беше така — призна той. — Не можех да доведа друга жена в тази къща... Тя е наша. Принадлежи единствено на теб и мен! — Той нежно погали Кит по бузата. — Само ти можеше да дойдеш тук, скъпа, никоя друга...

— Господи, Стронг, какво направихме? — В очите ѝ имаше огромна тъга.

— Станахме безчувствени към другите. — За да разведри атмосферата, той се усмихна и предложи: — Ела, ще те разведе из къщата!

След час Кит бе разгледала всички кътчета вътре и извън сградата, включително овощната градина, която бе доста буренясала.

— Ще се занимая с нея догодина. Разбира се, ако ми остане време — добави предпазливо. — Има да се работи още много по къщата...

— Сам ли правиш всичко? — попита Кит.

— Да, съвсем сам! Е, разбира се, доведох техник, който провери електрическата инсталация, и водопроводчик за канализацията. Всичко останало върша сам. Ето, тук е работилницата ми. — Той отвори вратата между сушилнята и гаража.

Обикновена барака, пълна с дъски, кутии с пирони и инструменти, бои, стари маси, столове, щайги... Кит никога не си бе представяла, че е възможно толкова много боклуци да се съберат на едно място. Изглежда, Стронг никога нищо не изхвърляше...

— Това ли е работното ти място? — Тя посочи единственото свободно местенце в бараката. Стронг не отговори. — Тук ли работиш? — повтори тя въпроса си по-високо. И отново не получи отговор.

Озадачена Кит се обърна и видя, че е застанал точно зад нея. Взираше се напрегнато в някаква точка на стената между провесените чукове и гаечни ключове.

— Какво има? — попита тя тревожно.

— Изчезнала е! — процеди той през зъби.

— Какво е изчезнало?

Той бръкна в джоба си и извади последното анонимно писмо.

— Чудех се откъде кучият син се е сдобил с наша снимка... — продължи да разсъждава той на глас.

— Откъде я е намерил?

— Закачил я бях там! — посочи той празното ъгълче на стената. — Сега я няма...

Кит приближи, за да разгледа отблизо самотното кабарче, около което бе останало късче фотографска хартия. Точно такава парченце липсваше от снимката, която Стронг извади от плика.

— Някой е бил тук! — заяви той. Гневът се разгаряше в зелените очи.

— Сигурен ли си?

— Някой си е позволил да влезе незаконно в моя дом! Промъкнал се е в работилницата и е откраднал снимката ни от стената! — Той беше бесен.

— Кой ли го е сторил? — Въпросът ѝ беше чисто риторичен.

— Търпението ми се изчерпа! — Думите на Стронг бяха изпълнени с гневна решителност. — Омръзна ми да ме разиграват! Това не е по вкуса ми! Никога не е било и няма да бъде! Крайно време е да взема нещата в свои ръце. Ще започна аз да водя играта!

Кит загрижено постави ръка върху неговата. Усети напрежението, което бе обхванало цялото му тяло. Стронг беше бесен от яд... Внезапно ѝ дойде идея, която трябваше да сподели с него незабавно:

— Онзи, който ни разиграва, навярно мисли, че ще намери отговор на своите въпроси тук, в Стоун Хаус. Затова ни предложи да

отидем на втори меден месец. Къде другаде бихме заминали двамата с теб, освен за мястото, където сме били преди?

— Продължавай! — насърчи разсъжденията ѝ той.

— Престъпникът не е могъл да влезе и да претършува къщата, защото през последните месеци ти живееш в нея. По неведоми причини, той съвсем отскоро се е заел да си получи онова, което според него му дължим. — Тя облиза пресъхналите си устни. — Нали ти точно това казваше — че трябва да разберем както мотивите, така и причините за избора на момента на действията му.

Стронг сграбчи ръцете ѝ с такава сила, че пръстите ѝ побеляха.

— Ти май ще се добереш до нещо важно, любима!

— И ти ли мислиш, че отговорът на загадката е в къщата? — Страните ѝ бяха поруменели от вълнение.

— Възможно е... — Кит си представяше как усилено работи мозъкът му. — Ами ако кучият син има предвид съвсем друг О'Кели?

— Друг О'Кели?

— Той твърди, че О'Кели му дължи нещо. Но може би няма предвид точно мен...

Мълчанието продължи около секунда. След това и двамата произнесоха едновременно:

— Майкъл О'Кели!

— Ти ми каза, че гласът, който се обадил, говорел простовато и малко старомодно — продължи да разсъждава Стронг. — Това не насочва ли към по-старото поколение?

— Да, сигурно трябва да е някой от по-старото поколение... — съгласи се тя.

— Точно така! — Очите му се бяха превърнали в две зелени късчета лед. — Татенцето все се навираше около изоставения град. Търсеше заровени съкровища и гърнета със злато на другия край на дъгата... Именно за него казваха, че е късметлия...

— Предполагам, че от него са останали някои снимки, стари писма и документи. Какво стана с нещата му, след като той умря?

Стронг се замисли.

— Когато почиствах семейната спалня, открих няколко кутии от обувки, пълни с боклуци — припомни си той. — Пъхнах ги в килера, за да не ми се пречат. Реших да ги разгледам по-късно.

— Може би е време да видим какво има в кутиите с боклуци, както ги наричаш ти — предложи Кит.

Някакво шесто чувство или инстинкт ѝ подсказваше, че са налучкали правилната следа... Някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше, че в старата къща ще открият отговорите на всички загадки! А когато намерят отговорите на миналото, ще открият и онези, които се отнасят до тяхното бъдеще!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще ми изтекат очите, ако трябва да разгледам всички излинели снимки на дядо ми и да разчета документите, които Татенцето е събирал в кутиите — оплака се Стронг. — Скътал е какво ли не — фактура за покупка на пикал през 1949 година и на седан през 1954, разписки за платени данъци... Изглежда е страдал от манията никога нищо да не изхвърля...

Кит си наложи да не се разсмее. Ясно на кого се бе метнал в това отношение самият Стронг!

— В тези кутии е историята на твоето семейство, те са съхранили епизоди от живота на хората, които са живели преди теб — говореше му тя, докато разглеждаше старите снимки.

Стронг изръмжа недоволно и изпъна ръце над главата си.

— Нека бъдем реалисти, Кит. Това тършуване няма да ни доведе доникъде...

— Умори ли се? — Тя протегна ръце и бавно започна да масажира раменете му.

— Направо съм скапан... А, това е добре — измърка той като доволен котарак. — А ти не се ли умори?

— Малко... — Тя въздъхна и виновно се озърна. — Направихме голяма бъркотия...

Подът на всекидневната беше затрупан от листове с различни размери и предназначение. Да не говорим за купищата пожълтели вестници, фотографиите, статиите, обявите, поздравленията по случай раждания на деца и съболезнованията за покойници, документи за лов и риболов...

Пълен хаос, помисли си Кит.

Погледът ѝ спря на парчето пица на масичката, единственото нещо, годно за ядене, което бе открила в къщата. Изглежда, Стронг не беше голям почитател на кулинарното изкуство. За вечеря можеха да избират между рибна консерва и отново пица... Замразената пица все пак ще е по-надеждна, каза си Кит.

— Има още една кутия. — Стронг сподави прозявката си.

— Къде е? — Кит едва сдържа разочарованието си.

— В скривалището на втория етаж.

— Какво скривалище? — любопитства тя.

— Първоначално го направили, за да се крият в него при нужда.

По-късно го използвали за склад... — обясни той. — Ще имаш ли сили за още една кутия, или да я оставим за друг път?

Кит се чувстваше уморена до смърт. Но в същото време ѝ беше приятен всеки миг, прекаран със Стронг в тази стая. Двамата се смееха на старите фотографии, показваха си различни находки, разказваха си истории, а на няколко пъти просто споделяха няколко мига приятна тишина...

Това беше вечер, за каквато не бяха намерили време като млади. Тогава прекараха тук заедно само една кратка седмица, изпълнена с неистово любене. Тя беше началото и краят на отношенията им...

Някога Кит обичаше момчето. Десет години по-късно, тя откри, че харесва мъжа...

— Струва ми се, че е най-добре да я разгледаме сега! — Тя скочи с ентузиазъм, който изненада и самата нея.

— А аз мисля, че е по-добре да си починем и да си разтрием един на друг гърбовете. — На лицето му се появи сладострастна усмивка, която подсказваше недвусмислено намеренията му. — А може и гърдите — допълни.

— Работата преди удоволствието, господин О'Кели! — Тя му подаде ръка. — Хайде, да вървим и да измъкнем онази кутия...

Бяха им необходими пет минути, за да я изровят от прашасалите вехтории. Стронг се опита да изтупа дебелия сив слой от капака. Прахът го задави.

— Дявол да го вземе, това скривалище не е отваряно от години!

— Я повтори... — Тя го потупа по гърба и в резултат се вдигна нов облак прах. Свалиха кутията във всекидневната и я избърсаха.

— Пак вехтории — рече Стронг с отвращение, когато отвори капака. — Изпочупени химикалки, ръждясали ножчета, бурканче, пълно с монети. Книга за леене на метали... Всякакви глупости... Дявол да го вземе, дори не мога да позная какво представляват половината от тези неща. Само боклуци...

— Не избързвай със заключенията — опита се да го успокои Кит.
— Виж, намерих някакви снимки!

— Чудесно! Точно те ни трябват! Снимки на хора, които не сме срещали никога, няма да срещнем и не желаем да срещнем в живота си...

Кит се престори, че не чува гневната му тирада.

— Намерих сватбеното свидетелство на твоите баба и дядо... Албум със снимки от венчавката им... Има някакви документи, официално заверени. Хм, и един договор, написан на ръка. — Гласът ѝ потрепери от вълнение.

— Какво? — Той вдигна поглед.

— Може да се окаже нещо интересно...

— И какво пише в него?

— Прилича на саморъчно изготвен договор между трима приятели, които стават съдружници в нещо... Ти сигурно ще разбереш по-добре от мен за какво точно става дума.

Стронг набързо прегледа документа.

— Наистина е договор на съдружници — Майкъл О'Кели и две негови приятелчета. Както личи, те са се задължили да инвестират по петстотин долара всеки, а той, от своя страна, се е ангажирал да разработи мина, която се казва...

— Как се казва? — вдигна нетърпеливо глава Кит.

— „Късметлия“!

Сърцето ѝ подскочи.

— И в допълнение към договора има фотография, на която твоят прадядо се е снимал пред мината.

Тя подаде на Стронг малка, измачкана черно-бяла снимка на млад мъж с кирка в едната ръка и лопата в другата. На красивото му ирландско лице грееше широка усмивка. Беше застанал пред входа на някаква пещера. Над главата му се виждаше табела с неясен надпис.

Зад гърба му се издигаше причудливо скално образувание. В подалечен план се виждаше планинската верига. Останалите знаци за разпознаване на околността бяха малко на брой и почти неразличими. Стронг внимателно изучаваше фотографията.

— Дявол да го вземе — промърмори той. — Защо нямам сега едно увеличително стъкло...

— Почакай за миг! — Кит скочи и изтича в съседната стая. Върна се с торбата с фото принадлежности. Извади скъпа професионална леща. — Да видим дали това ще ни свърши работа! — Тя се наведе над снимката. — О!

— Какво има? — не сдържа нетърпението си той.

— Погледни сам!

— Мили боже! — взря се той в снимката през лупата.

— Сега е много по-добре, нали?

— Да, виждам съвсем ясно лицето на Татенцето. Тук е много по-млад, но си е същият... — Остави лупата и обърна фотографията. — На гърба е написано: юни 1938 година.

— Било е преди повече от петдесет години...

Стронг взе отново пожълтения документ.

— Договорът е бил между Майкъл О'Кели, ирландец по произход и рудокопач по професия, и двамата му съдружници — Клестър В. Роудс и Артър Моузър. На четиринайсети юни 1938 година Татенцето е получил от двамата по петстотин долара, за да закупи необходимото оборудване и да разработи мината. В замяна на това, печалбите ще се разпределят на три равни дяла.

— Хората, които са участвали в договора, навярно вече са мъртви — предположи Кит.

— Или много, много стари... — заключи Стронг. — Мислех, че Късметлия е името на изоставения град, но както изглежда, така се е казвала и мината на Татенцето.

„Кажки на Стронг, че винаги е бил късметлия“, беше казал гласът. Кит замислено докосна устни.

— Каква ли е била тази мина? — запита тя.

— В договора не е казано... Пише само „мина“. А, тук има още нещо...

— Какво?

Стронг се взря в ситния текст в края на листа.

— Има послепис, подписан от тримата... „Думата ни тежи като злато“.

Очите на Кит се разшириха от изненада.

— Те са били съдружници в разработване на златна мина?!

— Май така излиза...

— Дядо ти някога споменавал ли е имената на тези мъже?

— Клестър В. Роудс и Артър Моузър ли? Не, никога не съм чувал за тях. Но аз помня Татенцето от времето, когато вече беше доста стар и честно казано, малко откачил...

— Имал ли е някога много пари?

Стронг се засмя и тъжно поклати глава.

— Единственото, което е имал в живота си, беше тази къща с петте акра земя около нея и двеста долара спестявания за собственото му погребение...

— Значи Майкъл О'Кели не е успял да забогатее...

— Това е истината...

— Нещо не се връзва. — Тя цъкна с език. — Гласът по телефона каза: „О'Кели ми е длъжник. Както и на много други“. Какво би могъл да им дължи дядо ти?

— Нямам и най-малка представа...

Тя щракна пръсти.

— Ами, ако неговите приятелчета са живи или имат наследници, които смятат, че дядо ти е забогатял?

— Какво? Да забогатее от мината? И да не им каже? Да не раздели с тях печалбата?! — Стронг изпъна дългите си крака и скръсти ръце. — Няма логика. — Той се засмя уморено и добави: — Но ако съм научил нещо през трите години, откакто съм адвокат, то е, че хората най-често действат противно на всякаква логика.

— Как да открием дали Клестър Роудс и Артър Моузър са живи?

— Бихме могли да започнем с нещо съвсем просто — сви рамене той. — Например да проверим имената им в телефонния указател.

— Ти си гениален!

— Знам! — самоуверено заяви той.

Кит изтича до кухнята и се върна с дебелия том под мишница. Необходими й бяха две минути, за да установи, че имената не фигурират в указателя.

— Но от това все още не следва нищо — побърза да подчертае Стронг. — Ако са живи, те са на осемдесет и повече години. Може би живеят при децата си. Или в старчески домове. Възможно е дори да имат телефони, но те да не са отбелязани в указателя. А може би изобщо нямат телефони...

— Винаги ли разсъждаваш така логично и задълбочено?

— Винаги.

— Никога ли не спиращ да мислиш?

— Спирам, разбира се. От време на време, когато имам подходящ повод... — В очите му се появиха дяволитите пламъчета, които тя добре познаваше.

Кит се престори, че не е чула последната забележка.

— Сетих се кого можем да попитаме за Клестър В. Роудс и Артър Моузър! — възкликна младата жена.

— Кого?

— Милдред Липър!

— Моята Милдред ли?

— Да, точно твоята Милдред! Вчера тя ми каза, че е много дискретна, защото всъщност знае всичко за всички в града.

— Тя е прекарала тук целия си живот... — Стронг замислено поглади брадата си.

— Работила е за един от най-добрите адвокати повече от трийсет години — продължи Кит.

— Има ум като бръснач! Помни всички имена и лица. Не бих я дал за десет завършили юристи...

— Милдред е човекът, който ни трябва! — Кит понечи да се изправи. — Хайде да ѝ се обадим и да я попитаме...

— Не можем да го направим! — Стронг сподави прозявката си, протегна се и дръпна Кит отново на пода.

— Защо да не можем?

— Виж колко е часът — посочи той часовника на стената.

— Два?! — Тя изумено се втренчи в стрелките.

— Аха...

— Два сутринта?!

— Ако предпочиташ, два през нощта...

— Ясно защо се чувстваме толкова уморени...

Стронг стана.

— Искаш ли да вземеш душ, преди да си легнеш? — попита я.

Кит огледа мръсните си ръце.

— Душът е задължителен — заяви тя.

— Банята е на втория етаж, първата врата вдясно. В шкафа ще намериш чисти хавлиени кърпи, сапуни, шампоани и всичко необходимо.

— Разбрах. Моля те, не се престаравай...

— Ще прибера някои от тези неща — посочи той разпръснатите листове. — Искам да сложа договора и фотографията на сигурно място още тази нощ.

— Е, аз тогава отивам в банята — съобщи Кит.

Тя умишлено не попита къде възнамерява да я настане да спи, нито къде ще прекара нощта той самият. Разбира се, помнеше думите му, че само една спалня и банята на втория етаж са ремонтирани и годни за обитаване...

— Можеш да се разположиш в спалнята до банята. — Той сякаш бе прочел мислите ѝ. — Занесъл съм куфара ти горе. Ако ти е нужно нещо — закачалки, завивки, възглавници — само ме извикай!

— Благодаря ти! Сигурна съм, че там има всичко необходимо.

Кит все пак искаше да узнае къде ще спи той. В края на краищата, можеше да му зададе този въпрос, без да се притеснява. Та тя беше на трийсет и две години!

— Ти къде ще спиш? — събра смелост да попита най-сетне.

Стронг беше видимо изтощен, но на лицето му се появи закачлива усмивка:

— Това покана ли е?

— Обикновено любопитство...

— Канапето в дневната се разтяга — обясни той.

— Ясно... — В гласа ѝ се прокрадна разочарование.

— Помислих си, че ти може би...

— Тръгвам за банята! — разбърза се тя.

— Ще трябва да ползваме една и съща баня. Успях да приготвя само тази... Но ти не се притеснявай, ще ти дам достатъчно време.

— Лека нощ, Стронг!

— Лека нощ, Кит!

— Мисля, че наистина се натъкнахме на нещо важно с този документ за съдружниците... — подхвърли тя през рамо.

— И утре е ден...

Кит спря на първото стъпало и сбърчи чело.

— Кой го е казал?

— Аз, само преди секунда! — Той издаде ръмжащ звук, подобен на смях.

Стронг се изкъпа и облече долнището на пижамата си. Преметна хавлиена кърпа през врата си и реши да провери дали Кит има нужда от нещо. Почука леко на вратата ѝ. Тя не беше затворена и се откряна от допира.

Пердетата бяха спуснати. Малката лампа върху нощното шкафче светеше. Стронг предполагаше, че ще види Кит, подпряна удобно на меките възглавници, може би с книга в ръка, изгаряща от нетърпение да продължат разговора за разкритията...

Но за негова изненада, тя спеше дълбоко. Той тихо прекоси голямата спалня, седна в стария люлеещ се стол и впери поглед в нея. Кит изглеждаше много млада. Приличаше страхотно на момичето, в което се бе влюбил за първи път... Беше беззащитна, нуждаеше се от неговата закрила...

Но Катрин Сент Клер желаше светът да я възприема като силна, независима, талантива, самоуверена, хладно делова и напълно способна да владее чувствата си, помисли си с горчивина Стронг. Нямахше нужда от никого и от нищо в своя живот...

В следващия миг той вече се укоряваше за мислите си. Кит беше топло, чувствително, любвеобилно и самотно създание! И благодарение на него в момента се намираше в опасност...

И Стронгарм Карлос Майкъл О'Кели бе принуден да признае пред себе си истината: той бе готов на всичко, за да защити своята жена...

Кит не разбра какво я събуди. За момент остана неподвижна в тъмнината. Не можеше да си спомни къде се намира.

След малко всичко дойде на мястото си. Беше в Стоун Хаус, заедно със Стронг. Спеше в леглото му. Чу песента на птиците в гората. Навярно утрото вече бе настъпило. Между пердетата се прокрадваше бледа светлина. Тя се обърна на другата страна.

В същия миг го видя.

Стронг спеше в люлеещия се стол до леглото. Главата му беше клюмнала. Носеше само долнище на пижама. Гърдите и краката му бяха голи. Навярно по някое време през нощта му бе станало студено, защото се бе завил със стар китеник.

Изглеждаше уморен. Столът бе доста неудобен. На Кит ѝ се прииска да го събуди и да го покани в леглото до себе си. Беше глупаво тя да се разполага на огромната спалня, а Стронг да се свива на стола...

Сърцето я заболя...

Загледана в спящия мъж, Кит си даваше сметка, че ще го обича до последния си дъх. Тази мисъл не я изненада. Той бе единственият мъж, когото бе обичала в живота си.

Беше се влюбила в него от пръв поглед. С цялата си душа и сърце. Беше го обичала, когато той бе момче, а тя — младо момиче. Тогава двамата бяха прекарвали една седмица в същата къща. Божествена седмица, изпълнена със смях и любов. Господи, как силно го бе обичала тогава... И как силно го обичам все още, помисли си тя.

Натрапчивата заплаха се появи отново в съзнанието ѝ: „Миналото ще се завърне и ще ви преследва, госпожо О’Кели!“.

Стронг бе нейното минало и настояще. Но тя не знаеше дали ще бъде нейно бъдеще. Дали ще могат да си простят един на друг и да започнат отначало?

Стронг някога я бе излъгал. Сега тя трябваше да се научи да му вярва отново... Той самият бе убеден, че не го бе обичала достатъчно и го бе изоставила в критичния момент. Дали ще може да повярва отново в нея? Дали изобщо я обича още? До този момент не бе споменал нищо за любов...

О, тя беше сигурна, че Стронг я желае. Но не знаеше дали изпитва към нея нещо повече... Само секс не им бе достатъчен. Кит разбираше добре това. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Стисна клепачи и си заповяда да не плаче. Захапа чаршафа, за да не се разридае на глас.

— Кит? — нежно я повика той.

Тя отвори очи и видя, че се е събудил. Наблюдаваше я.

— Добро утро — заекна тя. — Предполагам, вече е сутрин?

— Защо плачеш? — попита мъжът.

— Плача ли? — Тя опита да избърше сълзите с опакото на ръката си. — Ама че съм глупачка!

— Не отговори на въпроса ми...

— Не, не отговорих...

— Защо не искаш да ми кажеш?

Защото знанието е сила, искаше да му отговори тя. Когато една жена разкрие чувствата си пред мъжа, той може да ги използва срещу самата нея... Защото е страхливка и се срамува да признае какво изпитва... Защото не желае той да разбере, че все още го обича...

— Сърцето ми се къса, когато плачеш — промълви той. Гласът му преливаше от нежност. — И сега се чувствам по същия начин — призна той и отметна китеника. Коленичи до леглото и облегна лакти на дюшека. Пръстите му внимателно избърсаха сълзите ѝ.

— Стронг...

— Когато ти плачеш, плача и аз. Когато се смееш, аз също се смея. Страхуваш ли се от нещо, аз треперя за теб... Когато си наранена, усещам твоята болка. Ако ти умреш, ще те последвам още същия ден...

Кит не можеше да говори. Единственото, което успя да направи, бе да разтвори обятията си за мъжа, когото обичаше и да го повика при себе си в леглото.

Стронг съблече пижамата и се плъзна до нея под завивката. Тялото му беше напрегнато.

Някои неща никога не се променят...

Кит не му зададе никакви въпроси. Той не ѝ даде обещания. Миналото и бъдещето изчезнаха. Остана само настоящето. В него имаше един мъж и една жена, които се нуждаеха един от друг, желаеха се, копнееха за онова, което можеха да получат и да си дадат един на друг...

Секс, желание, любов, страст, единение на тела и души!

Имаше прошепнати слова, споделена тишина и взаимно разбиране, по-красноречиви от който и да е било език.

Първия път Стронг я облада трескаво. Разкъса нощницата ѝ и жадно впи устни в гърдата ѝ. Нямаше любовна игра. Проникна до дълбините ѝ още с първото движение. Тя бе готова да го приеме...

Без да се отделят един от друг дори за миг, започнаха отначало. Стронг се изтърколи по гръб и повлече Кит със себе си. Възседнала прекрасното му тяло, с колене, притиснати към неговите бедра, тя се притискаше към него отново и отново. Косите ѝ се стелеха по раменете ѝ. Млечнобялата ѝ кожа порозовя, зърната на гърдите ѝ искряха като рубинени. По телата им оставаха любовни знаци, но никой не забелязваше, а и не се интересуваха от това.

Слънцето бе превалило планината и огряваше ярко източния прозорец на спалнята, когато те се изтегнаха един до друг, за да се насладят на любовта си. Сега имаха значение и най-малките подробности. Всяка целувка, всяка милувка, всеки жест се приемаха с любов и внимание. Кит и Стронг трябваше да компенсират цели десет години мечтания, терзания и желаниа.

Беше станало обяд. Слънцето се бе изкачило високо в небето. Те се пробудиха в прегръдките си и въздъхнаха щастливо, най-после удовлетворени.

— Чудя се дали ще мога да се вдигна — промълви Стронг.

— Не си спомням преди да си имал подобни проблеми... — Тихият ѝ смях прозвуча нежно и интимно.

— Имам предвид от леглото... Всички мускули ме болят...

— Да ги целуна ли, за да ги излекувам?

— О, не, недей, моля те! — разсмя се той. — Точно тези целувки ме докараха до това положение... — Той въпросително повдигна вежди. — Теб не те ли боли някой и друг мускул?

— Може би един или най-много два... — промърка тя, като се обърна в леглото и се опита да седне. — Не мислиш ли, че сме твърде стари за такива неща?

— Шегуваш ли се? Просто малко сме излезли от форма...

— Само малко ли?

— Добре де, доста... — Той се изправи и се протегна. — Ползвай първа банята! Аз ще приготвя кафе и ще се обадя на Милдред.

— Ще се обадиш на Милдред?! — Тя го гледаше, сякаш бе луд.

— Нали снощи ти предложи да ѝ се обадим! Тя знае всичко за всички в този град и в радиус от петдесет километра наоколо... Аз искам да науча някои неща за съдружниците на Майкъл О'Кели. Искам незабавно да приключа с тази история!

Изправена гола до леглото, Кит закачливо му отдаде чест.

— Тъй вярно, сър!

— Казвал ли съм ти как се справям с прекалено дръзките жени?

— Не!

— Напомни ми да ти покажа някой път! — изръмжа той, докато нахлузваше джинсите си.

— А защо не сега? — попита тя с широко разтворени невинни очи.

— Ами да кажем, просто не съм в състояние... — От погледа му й стана ясно, че ще си плати за шегата по-късно.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Кит влезе в кухнята, Стронг разговаряше по телефона с Милдред Липър.

— Напомни ми да ти повиша заплатата! — поощри той секретарката си, явно доволен от току-що чулото. В нейния отговор навярно също имаше нещо приятно за ухото му, защото след миг се разнесе веселият му смях. Смяхът, който Кит толкова много обичаше! — Добре де, напомни ми да я повиша още веднъж! Благодаря ти, Милдред! — След като я изслуша, той отсече. — Не, Кит няма възможност днес да обикаля магазините, за да избирате рокля. Ще трябва да отложите пазара за друг път. Вече имаме планове за следобеда... Да, ще ѝ предам... Не мога да ти кажа точно кога... Ще се видим утре!

— Какво обеща да ми предадеш? — попита Кит, щом той затвори телефона.

С патетично вдигнат поглед към небето, Стронг я призова да бъде по-търпелива.

— Както изглежда, Милдред е обиколила всички магазини в града. Каза ми да ти предам, че е намерила страхотна рокля в светложълто, четирийсет и четвърти номер, точно като за теб.

— Обожавам този цвят! — заяви Кит.

— В такъв случай, предполагам, ще ти е приятно да узнаеш, че са се съгласили да ти я запазят до пет часа утре следобед!

— Много мило от тяхна страна!

— Да, изглежда нямат други жертви... — пошегува се той.

— Какво искаш да кажеш? — Тя постави ръце на кръста и му хвърли един от погледите, предназначени да смразят всеки мъж.

— Цената на дрешката е само шестстотин долара... — промърмори той скептично.

— И какво от това?

— Как мислиш, колко жени в Прескът биха могли да си я купят?

Да си принцеса е предимство в някои случаи, помисли си Кит...

— Не знаех, че си бил такъв специалист по пазаруването! — започна тя, решена да го постави на мястото му. — Не ме интересува колко жени ще се втурнат да си купят светложълти рокли за шестстотин долара от този момент до пет часа утре. Но мисля, че е много мило от страна на Милдред Липър, че си е направила труда да ми потърси тоалет! Чудесно е, че продавачът се е съгласил да ми я запази, докато намеря време да отида! — Въпреки високия ръст на Стронг, нейният аристократичен нос този път беше доста над него. — Не си ли съгласен с мен?

— Предполагам, да. — Той побърза да смени темата. — Виждам, че вече си се облякла и си готова да тръгваме.

— Изгарям от нетърпение! — увери го тя. Носеше джинси и пуловер, туристически обувки и шапка с широка периферия, за да я предпазва от слънцето. Багажът ѝ се състоеше от леко яке, манерка с вода, фотоапарат и няколко пакетчета говежда пастърма. Тя лично не я обичаше, но както беше чувала, пастърмата беше едва ли не задължителна за човек, който се отправя в планините в тази част на света...

Стронг напълни чаша с кафе и я подаде на Кит. След това наля и на себе си. Облегнат на кухненския плот, той се втренчи изпитателно в лицето ѝ.

— Понякога забравям, че си невероятно експедитивна — отбеляза.

— Това е една от причините за моя успех. Много ми помага в бизнеса!

— Не се съмнявам!

Кит му подари усмивка. Тази сутрин беше доволна от себе си... Разбира се, това състояние се дължеше по-скоро на споделената страстна нощ, отколкото на експедитивността ѝ, призна си тя... Но в момента я вълнуваха по-важни неща.

— Какво каза Милдред за съдружниците на твоя дядо? — попита Кит.

Стронг допи кафето си, изплакна чашата и я остави на сушилнята.

— Готова ли си да ти разкажа?

— Разбира се! — Тя кимна енергично.

— Оказа се, че Клестър В. Роудс, известен сред познатите си като Клечката и Артър Моузър или Кактуса, са живи и здрави.

— Още са живи? — Тя беше изумена.

— И здрави, както ти казах.

— Браво на Милдред Липър! — възкликна тя. — Наистина трябва да ѝ повишиш заплатата!

— Тя и сега получава повече от мен — информира я той.

— Заслужила си е парите!

— Аз показал ли съм ти какво правя с прекалено дръзките жени! — Той тръгна заканително срещу нея.

Тя не устоя на изкушението и отвърна с абсолютно безизразно лице:

— Можете да ми покажете, когато пожелаете, господине.

— Значи когато пожелая... — Смарагдовият му поглед притъмня.

Кит много добре разбираше, че си играе с огъня. Но през последните дни бе направила едно интересно откритие. Оказа се, че играта с огъня ѝ е приятна... Беше невероятно възбуждаща и предизвикателна еротична игра, щом огънят бе Стронг О'Кели...

— Обещания, само обещания... — промърмори тя.

— Какво каза?

— Проблеми, само проблеми. Вече знаем, че съдружниците на Майкъл О'Кели са живи. Но това е отговор само на едно от неизвестните. Предполагам, секретарката ти не е успяла да открие адресите им.

— Дори Милдред не е могла да се справи с това — вдигна вежди той.

Кит допи кафето си и следвайки примера на домакиня, изплакна чашата и я остави да се суши.

— Какво ще правим по-нататък? — попита тя.

— Днес отиваме в планината!

— Аз съм готова!

— Виждам. — Стронг хвърли поглед върху пастърмата, която се подаваше от джоба на якето ѝ. — Смяташ ли наистина да използваш това нещо за ядене?

— Само в краен случай, абсолютно краен случай! — заяви тя, като сбърчи носле.

— Значи никой не знае нищо със сигурност за съдружниците. — Кит изглеждаше обезкуражена.

— Говори се, че Кактуса има приятелка, която живее някъде в Джаспър — обясни Стронг, докато подреждаха багажа в джипа.

— Приятелка?! На неговата възраст?

Стронг не устоя на изкушението. Джинсите на Кит бяха плътно прилепнали към тялото ѝ. Очертаваха добре закръглените ѝ хълбоци по най-провокиращ начин. Той протегна ръка и леко я потупа по дупето.

— Някои от нас умеят да ценят противоположния пол, независимо от възрастта си! — заяви гордо.

— Искаш да кажеш, по-добрия от двата пола, нали? — каза тя със сериозен глас, като отвори вратата на джипа и се настани на седалката до шофьора.

— В какво е по-добър вашият пол? — Той си придаде учудено изражение.

— Например в навигацията — заяви Кит безапелационно, когато малко по-късно се отделиха от черния път и подкараха направо през поляните. — Сигурен ли си, че знаеш къде точно отиваме?

Стронг вдигна комично ръце от волана:

— Питам на бензиностанцията... Казаха ми да свия наляво и да гледам табелите... Право там отиваме!

Кит му хвърли унищожителен поглед.

— Много смешно! — каза тя с ирония.

— Господ ми е свидетел, че се старая... — заяви той. Протегна ръка и я постави върху коляното ѝ. — Не се тревожи, Кит. Знаем къде отиваме! Ходил съм там много пъти, когато бях малък.

— Не се тревожа...

— Чудесно! Реших, че след като никой не знае нищо за Ключката и Кактуса, ние бихме могли да се заемем със следващата задача.

— И каква е тя?

— Да открием къде се намира мината!

— „Късметлия“ ли?

— Аха. — Той си представи как в главата на Кит светва нова сигнална лампичка.

— Според теб, тя е близо до изоставения град, така ли?

— Да. — Той я наблюдаваше с крайчеца на окото си. — Ти си много умна жена!

— Казвали са ми го... — Тя разсеяно хапеше долната си устна. Нещо я озадачаваше. — Как ще разберем къде е мината?

— Дватама не можем да го направим.

— Тогава как ще я открием, по дяволите? — Тя го гледаше, сякаш беше откачил.

— Дватама не можем... Можеш само ти.

— Аз?!

— Имам идея! Нека ти обясня...

— Бих искала да го направиш!

— Ти си талантива фотографка...

— Благодаря за комплимента!

— ... И художничка! Виждаш света по-различно от обикновените хора.

Тя нетърпеливо барабанеше с пръсти по таблото.

— Да не започнеш сега да ми разказваш някоя от твоите дълги и оплетени съдебни истории?

— Моля те, слушай внимателно!

— Да, господине! — направи опит да се пошегува тя.

— В джоба ми е снимката на Майкъл О'Кели пред мината. Снимката, която намерихме снощи.

— Хм...

— Ти нали носиш фотообектива за правене на снимки от далечно разстояние?

— Разбира се!

— След малко ще стигнем в изоставения град. Там ще се опитаме да възстановим оригиналната фотография на моя дядо.

— Това ли е блестящата ти идея? — Кит зяпна от изненада.

Стронг сграбчи ядосано волана.

— Не съм казвал, че идеята ми е блестяща. Казах само, че имам идея...

— Извинявай. — Кит се почувства виновна.

— Имаш ли по-добра идея? — попита той намръщено.

— Не, нямам — призна младата жена. — А твоята може да се окаже наистина много добра. — Тръсна кестенявите си коси и нагласи

шапката си. — Всъщност ти предлагаш творческо решение на един действително необичаен проблем.

— Благодаря... — Той умело изкачи джипа по последния хълм и спря. — Пристигнахме!

— Пристигнахме ли? — Кит изглеждаше разочарована. — Къде пристигнахме?

— В град Късметлия.

— Нима това е той?

— Ти какво очакваше? Холивудски декор, може би?

— Но тук има само трева до пояс и някакви развалини...

Стронг излезе от джипа, облегна се на отворения прозорец и впери поглед в далечината.

— Късметлия е като хиляди други изоставени градове в западните щати. Скрит в планината, той се състои от няколко порутени къщи. Наоколо можеш да откриеш изгнил фургон, ръждясали пирони, някоя подкова, цветни стъкълца и отдавна забравено гробище. Ветровете са отнесли знаците, имената на умрелите са заличени от слънцето и дъждовете.

— Какво по-особено ти е известно за Късметлия? — Макар да не признаваше, Кит бе заинтригувана.

— Някога той бил оживена малка общност, която се формирала край мината. Първи дошли рудокопачите. Издигали своите палатки и палели огньовете, на които си приготвяли храна. После тръгвали на лов за злато, сребро, мед или олово — за скъпия метал, който предполагали, че е скрит в планината, в нейните скали и каньони.

— Всички се надявали да забогатеят, нали?

— Ако не миньорите, то със сигурност онези, които идвали след тях.

— Кои били те? — Кит скочи от джипа и приближи до Стронг.

— Комарджиите, проститутките, готвачите, бръснарите, перачките, търговците, крадците, може би дори някой и друг адвокат... В някои случаи градовете на минния бум просъществували достатъчно дълго, за да се заселят в тях обикновени хора. Те ги превърнали в истински градове с училища и с църкви. Дошла цивилизацията... — Стронг прегърна Кит през раменете и я притисна към себе си.

— Каква била съдбата на това градче?

— То просъществувало от бума до фалита...

— И накрая загинало...

— Да — кимна Стронг. — Изоставено било много преди ти и аз да сме били родени. Спомням си как Татенцето ме доведе тук, когато бях съвсем малко момче. Още тогава градът беше напуснат. Изглеждаше почти както е сега.

Кит потрепери.

— Студено ли ти е? — попита той.

— Не...

— Да ти донеса ли якето?

— Няма нужда. — Тя поклати глава. — Стана ми страшно...

Разказвай, моля те!

— Да се разходим наоколо! Ще ти покажа всичко!

Отдалечиха се на десетина метра от джипа и Стронг спря.

— Тревата е завзела главната улица — посочи той.

— Нима това е била главната улица?

— Аха. Виж, останали са някои от фасадите на сградите...

Всичко е потънало в разруха... На онзи прозорец виси къс копринено перде...

— Какъв е този звук? — попита стреснато Кит.

— Вятърът блъска някаква табела, закрепена на ръждясала верига. Злоещо място е изоставеният град.

— Ти съвсем ме изплаши!

— Не се бой! Нищо лошо не може да ти се случи тук!

— В такъв случай, кога започваме работа?

— Веднага.

Върнаха се, за да вземат от джипа инструментите. Стронг провери по списъка си:

— Бинокъл, компас, лопата, кирка, мачете...

— Какво, за бога, ще правиш с това мачете? — попита Кит.

— Ще разчистя входа на пещерата от храсталаците — обясни той.

— Говориш като брат ми... — каза тя.

— Той какво е правил с мачете?

— Неотдавна донесе подобен дълъг нож от Филипините. Изглежда си е проправял с него път през джунглата.

— Мачетето е много полезна вещ — кимна Стронг.

Въоръжен с ножа, Стронг предложи на Кит да тръгват.

— Чудесна идея, няма що... О, кракът ми! — възропта Кит, когато за пореден път погледна през фотообектива за далечни снимки. Стронг бе застанал пред някаква скала. Но тя и този път не беше същата...

Тя направи фуния с ръцете си и извика към него:

— Не!

Той сви рамене, взе миньорското оборудване и посочи към някакво образувание от пръст, скала и полегнали дървета на около двайсет метра по-нататък.

— Защо не? — изръмжа Кит. — Тази скала да не е по-лоша от останалите...

Кит не беше човек, който обича да разваля удоволствието на другите. Самата тя чудесно се бе забавлявала с идеята на Стронг, но само през първите три часа... Вече ѝ беше много горещо. Беше изморена. Да не говорим за глада и жаждата, които я мъчеха...

Боляха я ръцете, краката, главата и гърбът... И явно бе загубила чувството си за хумор при някоя от първите инсценировки...

Тя вдигна поглед и видя, че Стронг се е нагласил за снимка. Вдигна фотоапарата към очите си и надзърна през увеличителя. Свали го и въздъхна отегчено. Но нещо я накара да погледне отново през обектива...

Не може да бъде! Кит пъкна ръка в джоба на джинсите си и извади фотографията на Майкъл О'Кели. Взря се напрегнато в нея. Вдигна отново фотоапарата пред очите си и се вгледа в Стронг О'Кели пред странното скално образувание. Май имаше някаква прилика...

Възможно е скалата да е тази, каза си тя. Твърде възможно бе, наистина... Само след миг Кит вече беше сигурна, че това наистина е същата скала.

Младата жена пусна фотоапарата на гърдите си и се провикна към Стронг:

— Да!

— Да? — отвърна ѝ слабото ехо.

Тя подскочи от радост и закрещя с цяло гърло:

— Открихме я!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Нали ти казах, че мачетето ще ни свърши добра работа — каза Стронг, като го размахваше срещу буйната растителност, задръстила предполагаемия вход към мината „Късметлия“. Храсталаците бяха избуяли на воля през последните петдесет години.

— Внимавай да не си отрежеш нещо важно — предупреди Кит.

— Не бой се, скъпа. — Той хвърли поглед към ципа на джинсите си. — Ще внимавам...

Кит вдигна безпомощно очи към небето. Трябваше да се въоръжи с търпение.

— Имах предвид да не си отрежеш някой пръст...

Стронг О'Кели спря за миг, изтри с ръка потта от челото си и се ухили.

— И аз точно това си помислих!

— Непоправим си! — не сдържа смеха си тя.

— Надявам се такъв да си остана...

През следващия четвърт час той успя да разчисти входа към мината. Появи се отвор, достатъчно голям, за да мине човек през него.

Стронг взе газения фенер, който носеха със себе си, и надникна в тъмната паст.

— Ще вляза, за да проверя подпорите и да поразгледам. Ти ще стоиш тук и ще ме чакаш! Разбра ли?

Кит разбираше много добре. Но не й се искаше да остава сама. Знаеше, че думите й ще прозвучат като изтъркано клише, но въпреки това помоли:

— Бъди внимателен! Пази се!

— Ще внимавам, обещавам ти!

— Не се бави много! Моля те!

— Нито минутка повече от необходимото! — закле се той.

— Сигурен ли си, че идеята е добра?

Стронг се наведе и я целуна така, че тя остана без дъх. След миг мъжът изчезна в черната дупка.

Кит се разхождаше нетърпеливо пред входа на пещерата. Поглеждаше стрелките на часовника си на всеки трийсет секунди... Каза молитва, след това още една... Изгриза ноктите на ръцете си... Накрая спря и надзърна в пещерата, докъдето стигаше погледът ѝ. Но не видя почти нищо. Прокле съдбата си, Стронг О'Кели, Майкъл О'Кели, Клечката, Кактуса... И всички мъже...

Изминаха пет минути. След това десет...

Кит реши, че глупакът, който е казал: „Онзи, който стои и чака, също върши работа“ — дали не беше известният поет Джон Милтън? — никога в живота си не е стоял да чака някого... Обхвана я отчаяние. Вече бе решила да наруши инструкцията на Стронг, когато видя жълтото пламъче на фенера му и след миг той излезе от пещерата.

Кит не каза нито дума. Изтича и го сграбчи през кръста. Притисна се до болка в него. Зарови лице в ризата му. Пророни няколко радостни сълзи и си отдъхна от напрежението.

Той беше целият в пот, но това нямаше значение за нея. Не я интересуваше, че ризата му е мръсна, че е покрит с прах от главата до петите и ще изцапа лицето, пуловера, джинсите ѝ...

— Както изглежда, ще трябва да отивам в неизвестността по-често. — Стронг повдигна брадичката ѝ и се взря в лицето ѝ. — Какво означава това посрещане, госпожо?

— Разтревожих се за теб! — призна тя.

— Както виждаш, нищо ми няма!

— Забави се много дълго...

— Точно десет минути!

— Тук ми се сториха много повече...

— А на мен там ми се сториха много по-малко — отвърна той. —

Добре ли си?

— Сега вече, да — кимна тя щастлива.

— Открихме мината „Късметлия“! — По изцапаното лице на Стронг се разля широка усмивка.

— Сигурен ли си?

— Почти! Деветдесет и девет процента! — развълнувано рече той.

— Безопасно ли е да се влезе? — Вълнението обзе и нея.

— Щом влезеш през входа, попадаш в пещера. Аз мога да стоя там изправен. Скалата е солидна, много здрава. Повярвай ми, трябва да

има много голямо земетресение, за да се срути върху главите ни.

— А злато? — попита тя нетърпеливо. — Има ли злато?

Лицето на Стронг беше непроницаемо.

— Ела и виж сама! — предложи й.

Той влезе пръв. Преведе я за ръка през тесния вход. Озоваха се в главната пещера.

— Колко е огромна! — възкликна Кит и чу как гласът ѝ отекна в стените.

Стронг носеше фенера, но той осветяваше само малка част от бездънната тъмнина.

— Предполагам, най-голямата височина е десет метра, а широчината е около петнайсет.

— Много е! — Кит стискаше ръката на Стронг толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Привижда ли ми се, че нещо блести на стената?

— Да отидем и да видим! — внимателно предложи той.

Приблжиха до противоположната стена и Стронг вдигна фенера.

— Мили боже! — На Кит ѝ секна дъхът.

Яркожълти жили — дебели колкото палец, а някъде и повече, опасваха скалата отвсякъде. В нея имаше залежи от блестящ лъскав метал в различни размери, форми и нюанси.

Злато!

— Тук има цяло състояние! — Кит усети как бузите ѝ поруменяха от вълнение. — Кралско съкровище... Милиони долари... А може би и повече.

— Може би...

Злато!

— Стронг, ти си богат!

— Така ли мислиш? — Гласът му прозвуча странно.

— Разбира се! Мината е принадлежала на твоя дядо. Сега е твоя!

Злато!

— Ами ако не съм богат?

— Какво искаш да кажеш? — Тя се извърна и го изгледа изпитателно на светлината на фенера.

— Това има ли значение за теб? — Той я гледаше право в очите.

— Дали си богат, или беден?

— Точно това.

Кит усети, че той не се шегува. Говореше сериозно. Твърде сериозно.

— Това нямаше значение за мен преди десет години. Сега — още по-малко!

— Бих искал да ти вярвам... — Гласът му заглъхна.

— Мога да ти докажа!

— Как?

— Като още сега напуснем това място завинаги!

— Просто така?

— Да!

— Искаш да кажеш, да се откажем от богатството?

— Да, да се откажем! И никога повече да не идваме тук! Няма да говорим за мината! Ще я взривим! Ще я заровим! Ще я покрием с храсти... Богатството не ме интересува! Изобщо не го искам! — Кит говореше съвсем сериозно. — Парите никога не са били от значение за мен! — Тя сви рамене. — Може би, защото винаги съм ги имала...

— Ела да ти покажа нещо, скъпа! — Стронг пристъпи към нея.

В този миг тя чу зад гърба си познат старчески глас:

— Каква хубава картинка сте двамата!

Те бързо се обърнаха по посока на гласа.

На входа на пещерата стоеше тъмна фигура. В едната си ръка държеше предмет, чието предназначение им беше трудно да разпознаят, в другата — електрическо фенерче, насочено към лицата им.

Новопристигналият бе облечен в износени дрехи.

Лактите му се подаваха от ръкавите на скъсаната риза. На краката си носеше стари гумени ботуши. Шапка с козирка прикриваше лицето му.

— Толкова по-добре, че не го щете... Да, така е много по-добре за всички ни!

— Гласът ми е познат! — прошепна Кит.

— Мълчи, момиче! Няма нужда от твоите приказки!

Кит усети как Стронг стисна ръката ѝ. Той бе разбрал!

— Кой сте „всички вие“ — попита той неочаквано.

— Не се опитвай да ме изиграеш, момко! — каза дрезгавият глас.

— Знам те, че си сладкодумен адвокат. Но адвокатите никога не са ми

вдъхвали доверие...

— Но кой от двамата сте вие? Кажете ни поне това! — настоя Стронг със спокоен и решителен глас.

— Кои двама?

— Някогашните съдружници на Майкъл О'Кели! Клечката ли сте, или Кактуса?

Въпросът му изглежда се стори доста забавен на непознатия.

— Значи сте се хванали на въдицата ми! Няма да ви кажа кой съм! Вие дори не предполагате кой съм аз!

Кит бе осенена от внезапна идея. Да, трябваше да се досетя по-рано, каза си тя. Ако бях помислила повече върху нещата...

Тя се освободи от ръката на Стронг и направи стъпка към светлината на фенерчето.

— Вие не сте нито единият от тях, нали? — попита тя внимателно.

— Не мърдай, момиче!

Заплахата не ѝ попречи да направи още една стъпка напред.

— Не се приближавай! — Старческият глас потрепери. — Имам пушка!

Кит пое дълбоко въздух.

— Вие няма да стреляте по мен — каза тя.

— Защо си толкова сигурна, че няма да го сторя?

— Мисля, че вие никога през живота си не сте убили човек! И не вярвам да го направите точно сега...

— Откъде знаеш?

— Всичко, което вършите, е продиктувано от любов. Права ли съм?

— Не ме занасяй, момиче!

Кит с всеки миг се убеждаваше, че е права.

— Защо не оставите пушката, преди да нараните себе си или някой от нас по невнимание? И да си поговорим двете като жени?

— Като жени ли? — повтори думите ѝ Стронг, невярващ на ушите си.

— Как разбра? — успя да попита приведената фигура.

— Подказа ми го някакво шесто чувство. Или женската ми интуиция... Може би, защото знам какво е да обичаш един мъж с цялото си сърце и душа...

— Божичко... — Чу се вопъл.

— Сега вече няма ли да махнете пушката?

— В нея и без това няма патрони... — призна самотната фигура на входа.

Стронг и Кит приближиха и съвсем ясно видяха лицето на възрастната жена.

— Вие сте приятелката на Кактуса, нали? — попита Кит. Старицата кимна. — Как се казвате? — съвсем тихо отрони младата жена.

Непознатата вдигна глава. Шапката падна и се откриха очите ѝ, пълни със сълзи.

— Името ми е Айда, Айда Пърл...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Айда Пърл, сега ще ни разкажеш ли всичко отначало? — попита Стронг. Тримата бяха излезли от пещерата и седяха на скалите пред входа.

Старицата го погледна и издуха носа си в салфетката, която Кит ѝ бе дала.

— Тук, на светлото виждам, че наистина приличаш на онзи разбойник, Майкъл О'Кели. Най-вече в очите. Взел си ги от него. Знаеш го, нали?

— Да, известно ми е, че съм наследил очите на Татенцето — каза Стронг, без да се усмихва.

— Ти си по-висок от него.

— Казвали са ми...

— Чух, че си се издигнал.

— Аз съм адвокат. И ти много добре го знаеш.

— Има адвокати и адвокати...

— Така е — съгласи се той.

Кит побърза да се намеси:

— Стронг е чудесен адвокат! Прави всичко възможно да помага на хората!

— Ти си гордост за фамилия О'Кели, момче — заяви Айда.

— Мъж съм, а не момче — поправи я той.

— Виждам... — Старческите очи се присвиха хитро. — Мъж и половина...

— Просто мъж...

— Приказват, че си започнал да стягаш Стоун Хаус отново...

— Оправям някои неща там...

— И ми попречи да свърша онова, което исках — призна старицата.

— Така ли?

— Мислех си, че ако Майкъл О'Кели е оставил нещо, то ще е в проклетата му къща. Отидох там, но разбрах, че си се нанесъл да

живееш в нея. — Тя поклати глава. — Никога преди това не бях вършила такъв грях, да влизам в чужд дом... Извинявай, че се вмъкнах в гаража и откраднах снимката ти с момичето...

— Това никак не ми се хареса. — Зелените очи се бяха превърнали в остриета.

Айда въздъхна дълбоко.

— Не съм и очаквала да ти хареса...

— Нямах право да влизаш в имота ми!

— Знам...

— Ако беше мъж, щях да те завлека зад онова дърво и да ти дам хубав урок...

— Май имам късмет, че съм жена...

— Въпреки това мога да те хвърля в затвора заради тези глупости!

— Много те е яд на мен, нали? — каза тя, като изтри набръчканото си лице със салфетката и я натъпка в джоба на ризата си.

— Не отричам, че съм бесен, Айда Пърл! — откровено призна той. — Искам да разбере защо го направи!

Тя свали шапката и прокара изкривените си пръсти с подути от артритата стави през белите си коси.

— Имах си причини — заяви.

— Заради златото ли?

Споменаването на златото накара главата ѝ да подскочи. От очите ѝ отново бликнаха сълзи. Обливаха съсухрените ѝ страни, но тя не им обръщаше внимание.

— Заради златото ли го направи? — попита отново Стронг.

— Да не мислиш, че съм го сторила заради проклетото злато? Аз мразя златото! То разруши живота ми. Разруши и неговия... Златото е болест, наркотик... По-лошо е от пиенето и от леките жени, от всичко друго... — Айда Пърл спря, за да събере мислите си. Когато продължи, в дрезгавия ѝ глас имаше болка, събирана цял живот: — За златото казват, че е треска. Щом веднъж проникне в кръвта на човека, само смъртта може да го излекува от нея...

Кит внимателно постави ръка върху рамото на възрастната жена.

— Заради кого го направихте?

— Направих го заради него! — Погледът на Айда беше вперен в далечината. — И заради себе си... Искях да изпълня последното му

желание... Да видя очите му, когато го вземе в ръцете си, когато го докосне, когато разбере, че е негово... Тогава той ще си отиде от този свят щастлив...

— Къде е Клечката?

— Онзи стар окаяник ли? — Тя изсумтя. — Отиде да живее в Калифорния при своята племенница, след като загуби крака си в мината... — Стронг и Кит се спогледаха. Бяха изненадани от новината. — Не знаехте какво се е случило с Клечката, нали?

— Не знаехме. — Стронг отговори и за двамата.

Айда стана по-разговорлива.

— Слънцето там му понасяло... Поне така пишеше в картичката, която ни изпрати.

— Кога беше това? — попита Кит.

Старицата се позабави с отговора.

— Трябва да е било през седемдесет и девета... Да, точно тогава, през лятото...

Стронг имаше още въпроси. Искаше да изясни всичко докрай.

— Къде е Кактуса?

Тя отново замълча. Накрая каза кратко:

— Него няма да го бъде.

— Защо няма да го бъде? — Стронг се наведе към нея.

Устата ѝ трепереше. Захапа долната си устна, за да се овладее.

Най-после успя да отговори.

— Хвана го страшната болест...

— Каква болест?

— Рак...

— Много ли е зле? — попита съчувствено Кит.

— Много... Няма да изкара дълго.

— Значи си го направила заради него...

Старицата извърна поглед встрани, засрамена.

— Искях да му дам единственото нещо, което бе желал през целия си живот — скапаното злато...

— Как разбра за мината? — попита Стронг.

— От хаповете, които взема за рака, дъската започна да му хлопа и той приказва ли приказва за най-различни неща... Говори ми за съдружието, което подписали с Клестър Роудс и Майкъл О'Кели през трийсет и осма. Много ми е разказвал за мината. Как щели да

забогатееят и да заживеят царски, да ядат от златни чинии и да пият от златни чаши, да спят в легла от злато като на онова място във Франция...

— Версай?

— Аха, точно там! — Тя изтри очите си. — Знаех си, че това е откачена мечта. Но тя си е мечта на Кактуса...

— Ти го обичаш много, нали? — обади се Кит.

— Обичам го... И аз не знам защо... Той в живота си друго, освен златото не е обичал... Когато докторите ми казаха, че няма никаква надежда, започнах да правя моите планове. Кактуса обичаше да ми говори за миналото. Не беше трудно да разбере от него за мината... Обмислям как да подхвана нещата вече половин година...

— Доста си хитра — рече Стронг.

— Когато трябва, хитра съм — каза тя скромно.

— Сигурно доста трудно си се добрала до документа за анулирането на брака ни — смени темата той.

— Знаем един адвокат. Не е от най-честните... Та той направи проверката заради мен. И двамата се учудихме, когато разбрахме какво е станало. Решихме, че за вас ще е изненада. — Погледът ѝ премина по лицата на Кит и Стронг. — Вие не знаехте, че сте все още женени, нали?

— Не. Не знаехме. — Изражението на Стронг беше каменно.

— С Кактуса много съжалявахме, че трябва да разравяме миналото по този начин... Не искахме да навредим нито на теб, нито на момичето. Направихме само онова, което беше нужно, за да може Кактуса да си вземе златото.

— Ужасно ме изплашихте, когато ми позвънихте по телефона през нощта — рече Кит.

— Знаем, момиче, знаем... Ще съжалявам за това до гроб!

— Заплахите, които ни изпращахте, не бяха никак любезни — добави младата жена.

— Така е... Сигурна съм, че милостивият Бог ще ме накаже за всички мои грехове. — Пърл бързо се прекръсти. — Ще постоя в казана доста време заради тях...

Стронг наблюдаваше как тревогата и съжалението обхващат постепенно старческото лице. Извършеното от нея имаше някакъв ужасен, унищожително трагичен смисъл. Ако на нейното място беше

млад мъж, на Стронг щеше да му достави удоволствие да го размаже от бой. Но това беше само една старица — самотна и безпомощна старица...

— Какво ще правим сега? — попита Айда. — Направо в пандиза ли ще ме водиш? Или ще ме пуснеш за малко да се сбогувам с Кактуса?

Стронг уморено прокара ръка през лицето си. След кратък размисъл, взе решение.

— Нито едното, нито другото. Засега.

— Как нито едното, нито другото?

— Няма да те пращам в пандиза. И затова няма да е нужно да се сбогуваш с Кактуса.

— Ама аз не разбирам, нищо не разбирам — повтаряше слисаната старица.

Стронг се изправи, разкърши схванатия си гръб и рече:

— Елате, искам да ви покажа нещо!

— Какво ще ни показваш? — изненада се Кит.

— Следвайте ме! — нареди той, обърна се и ги поведе отново в пещерата. Стигнаха до скалата с бляскавата жила и той я освети с фенера.

— Красиво е, нали?

— Да! — възкликнаха и двете жени.

— И прилича на злато, нали?

— Какво искаш да кажеш с това „прилича“? — прекъсна го Кит.

— Не е ли злато наистина? — попита Айда разтреперана.

Стронг извади с ножа си къс с размер на палец. Поднесе я към светлината.

— Това е пирит, съвсем обикновен и много често срещан сулфатен минерал. Съставките му са желязо и сяра. Наименованието идва от гръцката дума за огън. При удар с друг метал пуска искри. — Той постави къса на земята и замахна леко с острието на мачетето.

— Дяволите да го вземат! — възкликна Айда Пърл.

— Наричат го железен пирит. Но тъй като понякога златотърсачите се заблуждават от неговия блясък, казват му още „глупашко злато“.

— „Глупашко злато“ значи... — повтори Кит тихичко.

— Такава била работата... — В гласа на Айда се долавяше злорадство. — Значи затова Майкъл Кели влезе в гроба, без да подели богатството...

— Не е имало никакво богатство! — заяви Стронг.

— Никога ли не е имало злато в мината?

— Не. Татенцето е знаел от самото начало. „Късметлия“ не струва пукнат грош.

— Защо мислиш, че му е било известно? — попита Кит.

— Спомняш ли си надписа над главата на Майкъл О'Кели на снимката?

— Да.

— Не можахме да го разчетем, дори с лещата, защото е полуизтрит и много дребен.

Стронг се наведе и вдигна от пода полуизгнила дъска.

— Намерих го, когато влязох тук първия път сам — показва го той на Кит.

— Нищо не виждам на тази светлина — оплака се Айда и присви очи.

— Прочети ни го на глас, Стронг — помоли Кит, въпреки че самата тя чудесно различаваше буквите.

И той прочете ясно и високо думите, написани преди половин век върху дървото: „Не всичко, което свети, е злато. Майкъл О'Кели, рудокопач и джентълмен“.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сега ще ти кажа какво възнамерявам да направя, Айда Пърл — каза Стронг, щом напуснаха пещерата. — Ще забравя цялата история при две условия...

Старицата зяпна от изненада.

— Да не искаш да кажеш, че ще ми простиш? — попита недоверчиво тя.

— Ако изпълниш две неща — повтори той.

Айда изправи, доколкото ѝ бе възможно, превитите си рамене, готова да приеме наказанието си.

— Какви са те? — попита тя.

Кит гледаше мъжа, застанал до старицата. С широки силни рамене, с черни коси, развени от вятъра, с красиво, умно и открито лице, с живи ирландски зелени очи, искрящи на слънцето — Стронг бе по-прекрасен от когато и да било.

— Първо — започна той с тържествен глас, както подобаваше за случая, — ще трябва да ми обещаеш, че случилото се никога няма да се повтори.

— Обещавам, Господ ми е свидетел...

— Закълни се!

— Заклевам се...

Стронг извади нещо от джоба на ризата си и го постави в нейната съсухрена длан.

— Мили боже, какво е това?! — възкликна Айда Пърл невярващо. — Та ти ми даваш къс самородно злато!

— Както знаеш, не е злато — припомни ѝ Стронг. — Но Кактуса може и да не познае.

Върху снежнобелите ѝ мигли се появиха сълзи. Старицата бе разбрала намека на Стронг.

— Не, няма да разбере! Очите му вече не са каквито бяха...

— Това е моето второ условие — каза Стронг.

— Какво е то? — Айда вдигна вежди недоумяващо.

— Занеси „самородното злато“ на Кактуса. Накарай го да ти обещае, че ще пази всичко в тайна. Разкажи му каквито се сетиш чудеса за мината. Искам да поддържаш мечтата му, докато е жив! — Погледът на Стронг се плъзна покрай Айда и Кит към далечните планини. — Всеки мъж трябва да има мечта! И всяка жена...

— Ти си свестен човек, Стронг О'Кели — заяви Айда Пърл. — Не съм срещала по-свестен от теб!

Кит се опита да сдържи сълзите си, когато старицата се обърна към нея.

— Добър мъж имаш, момиче!

— Зная... — успя да промълви тя.

— Грижи се за него! Не бъди глупачка като мен! Ако го обичаш, кажи му го направо.

— Сега си върви вкъщи! — подкани Стронг възрастната жена. — Става късно и Кактуса ще се чуди къде си.

— Аз... не знам как да ти благодаря — заекна жената.

— Няма нужда да ми благодариш... Не забравяй моите две условия!

— Ще ги помня!

Айда Пърл скъта късчето железен пирит в джоба на панталоните си, кимна на Кит и подаде ръка на Стронг.

Той я пое като джентълмен.

— Мисля, че е време и ние да се връщаме — каза Стронг, след като Айда си тръгна. Отметна назад глава и се вгледа в небето. — След час ще е вече тъмно.

С обичайната си експедитивност, Кит започна да прибира разпръснатите фото принадлежности.

— Тогава да тръгваме! — съгласи се тя. — Искане ми се да сме у дома, преди да се е стъмнило.

Неизвестно защо, думите ѝ предизвикаха усмивка върху устните на мъжа.

Джипът заподскача надолу по хълма и през ливадите към черния път, който ги отведе отново в цивилизацията.

— Мислех си... — наруши мълчанието Стронг.

— За какво? — попита Кит.

— Колкото и да е странно, Айда Пърл и Кактуса всъщност ни направиха услуга.

— Направили са ни услуга? Би ли ми обяснил каква?

Стронг замислено потърка брадата си.

— Според мен, ако те не се бяха намесили, ние никога нямаше да узнаем, че не сме разведени.

— Вярно е.

Но дали това бе за добро, или за лошо? Кит не смееше да зададе този въпрос нито на Стронг, нито на себе си.

— Консерва риба... — мърмореше Стронг, докато паркираше джипа пред Стоун Хаус около час по-късно същата вечер.

— Какво за консервата? — попита Кит учудена.

— Ами това, че имам само нея за вечеря...

Кит положи големи усилия да не се разсмее.

— Нищо ли няма в шкафа?

— Знаеш ли, обикновено не държа запаси... Не ме бива да готвя.

— И с какво се храниш?

Той вдигна рамене.

— Пица... Нещо бързо в микровълновата печка... Да не е много трудно... — Той потърси очите ѝ. — Искаш ли да се измием и да вечеряме навън?

Тя огледа мръсните си джинси и пуловера, прашните обувки и якето. Умората надделя над глада.

— Не... Аз ще приготвя нещо. Мисля, че на дъното на фризера ти видях още една пица.

Стронг си отдъхна.

— Ще оставя миньорското снаряжение в джипа тази вечер — каза той. — Ще прибера нещата утре сутрин.

Кит бе съгласна. Единственото ѝ желание в този момент беше да се пъхне под горещия душ и след това да си облече чисти дрехи.

След няколко часа и двамата вече се бяха изкъпали и нахранили. Седяха на масата във всекидневната. Вечерта беше хладна, нещо обичайно за планината. Стронг запали приготвените дърва и съчки и скоро в камината се разгоря буен огън. В стаята бе запалена само

малка лампа, поставена на масичката в ъгъла. Обстановката беше изключително романтична.

Кит замислено скръсти ръце, след това ги разтвори. За трети пореден път подреди възглавниците зад гърба си. Чувстваше се неспокойна. Нещо я измъчваше. Покашля се и отвори уста да заговори, но се отказа...

Нима трябва да се чувствам неудобно, запита се тя. Защо беше тази нервност? Държеше се като ученичка, която отива на първата си среща. Та нали мъжът на масата срещу нея беше собственият ѝ съпруг!

Точно в това беше проблемът и Кит добре го съзнаваше... Следващите мигове можеха да преобърнат изцяло нейния живот...

Стронг престана да разбърква цепениците в камината, изтри ръце в джинсите си и седна до нея. Пое дълбоко въздух:

— Време е да поговорим — каза той.

Кит наблюдаваше как огнените езици подскачат по сухите дървета. Пламъците светеха ярко и постоянно сменяха цвета си от червено до жълто.

— И аз така мисля — отвърна тя.

— Откъде искаш да започнем?

— От самото начало.

— Отначало?

Тя нервно скъса един конец, който се подаваше от пуловера ѝ.

— Смятам, че първо трябва да поговорим за онова, което се случи преди десет години — предложи тя.

— Съгласен съм.

С огромно усилие Кит преглътна буцата в гърлото си. Беше ѝ неприятно, но трябваше да му го каже:

— Ти ме излъга!

— Ти ме изостави!

Последва дълго мълчание.

— Върнахме се пак там, откъдето започнахме — рече тя. — Нищо не се е променило...

— Много неща са се променили — възрази той.

— Да, наистина — призна тя.

Около свитите му устни се очертаха бръчки. Той прекара пръсти през косата си и ѝ напомни през зъби:

— Бях луд по теб...

Кит прехапа устни, за да не се разплаче.

— Аз също бях луда по теб...

— След като се разделихме, просто не знаех какво да правя. — Той говореше бързо, със силно променен глас.

— И аз не знаех... — призна тя. От притеснение навиваше откъснатия конец около пръста си.

За пръв път ѝ се стори, че Стронг всеки момент ще загуби самообладание.

— Обичах те и те ненавиждах! — каза той.

— Бях дълбоко наранена — прошепна младата жена. — Трябваше да мине дълго време, докато се оправя...

— И на мен ми бе необходимо много време...

— Защо? — попита тя. Трябваше да узнае истината.

— Какво „защо“?

— Защо ме излъга?

— За възрастта ми ли?

— Да. — Конецът в ръката ѝ се скъса.

— Страхувах се. — Той говореше с усилие. — Ако ти кажех, че съм само на седемнайсет години, нямаше да тръгнеш с мен...

— Нямаше... — потвърди протичко тя.

— Значи съм бил прав!

— Бил си прав, но сгреши! Не биваше да ме лъжеш!

Стронг сложи ръце на раменете ѝ и рязко я обърна към себе си.

— Толкова силно те желяех, че бях готов на всичко, за да те имам! На всичко, Кит! Разбираш ли? Да прибавя няколко години към възрастта си ми се стори най-малкото прегрешение...

— Но за мен то беше голямо. — Тя си припомни колко унижена се чувстваше. — Ти беше момче, Стронг. Аз се бях омъжила за непълнолетен...

Той избухна:

— По дяволите, аз никога не съм бил момче! Когато се оженихме, бях мъж!

— Беше едва седемнайсетгодишен! — изплака тя.

— И какво от това? — попита той предизвикателно. — Знаех за живота много повече от теб! Ти беше невинната, Кит! Ти беше наивната... Ти нямаше никакъв опит... Или може би си забравила?

Не беше забравила... Всичко беше истина. Самата истина...

— Защо не ми призна, след като се оженихме?

Стронг се подвоуми, преди да отговори.

— Възнамерявах да ти кажа всичко... Но баща ти успя да ме изпревари. — Кит разбираше, че болката му се превръща в огромно страдание.

— Защо не ми каза?

— А ти защо ме изостави?

— Не можех да направя друго... — каза тя.

Той я пронизваше с поглед.

— Защо? Нали се обичахме? Бяхме женени! Защо ме пусна да си отида, без да се бориш за мен? Без да ми кажеш една-единствена думичка?

— Бях много объркана...

— Объркана? — Думата излетя като изстрел от устата му.

— Да, засрамена и унижена, след като разбрах, че спя, че съм лудо влюбена и омъжена за... седемнайсетгодишно момче.

Най-после! Тя му призна какво я измъчваше от мига, в който се завърнаха от Стоун Хаус. Стронг поклати тъжно глава.

— Значи ти наистина си се уплашила от разликата във възрастта ни?

— Да. — Тя уморено призна своето поражение.

— А сега какво мислиш по този въпрос?

Кит не знаеше какво да отговори.

— Какво значение имат цифрите сега, Кит? — продължи да пита той. — Разликата във възрастта ни не се е променила. Останала е същата — пет години...

Тя не разбираше какво цели Стронг с въпросите си, но усещаше, как сърцето ѝ ще изскочи от гърдите.

— Сега ти си на двайсет и седем, а аз на трийсет и две... И двамата сме зрели хора, които отговарят сами за действията си.

— Правилно! Разликата вече няма значение!

Той се наведе към нея. В следващия миг тя виждаше единствено очите му. Неговите зелени ирландски очи, искрящи като два смарагда.

— И какво ще правим сега? — попита той.

Тя преглътна.

— Ще си простим един на друг, макар да ни е трудно да забравим...

— Добра идея! — отбеляза той.

— Ще приемем, че сме били млади, направили сме грешки и ще признаем вината си...

— Аз бях млад. Сгрехих. Признавам вината си — изреди Стронг.

— И аз... — чу той дрезгавия ѝ глас.

— Прощавам на теб и на себе си... — изрече Стронг, като я гледаше настойчиво в очите.

— Прощавам на теб и на себе си — повтори Кит като ехо.

Стронг стана и нервно закрачи из стаята. Приклепна пред камината, добави нова цепеница и се загледа в пламъците.

— Сега разбирам Татенцето, Клечката и Кактуса — каза той. — Мога да разбере всеки мъж, който е обхванат от треската...

— Каква треска?

— Златната треска — отвърна той, без да се обърне.

— Мислех, че златото не те интересува.

Стронг ѝ хвърли бърз поглед.

— Да, не се интересувам от него... Но ти самата си треска! Наркотик! Влязла си в кръвта ми и само смъртта може да ме избави от теб!

Изведнъж стана много тихо. Чуваше се само пукотът на горящите дърва в камината. Кит не смееше да помръдне.

— Защо искаш да се избавиш от твоята треска? — дръзна да попита тя накрая.

— Не мога цял живот да желая една жена, която не мога да имам... — Гласът му беше изпълнен със страст.

Тя си пое въздух и рече:

— Защо да не можеш да я имаш?

Думите ѝ му подействаха като студен душ. Стронг бавно се изправи и се вгледа в лицето ѝ.

— Какво каза, Кит?

— Аз... Мислех, че знаеш... — Тя нервно жестикулираше. — Мислех, че си разбрал...

Той пристъпи към нея.

— Не съм разбрал и все още не мога да схвана... Би ли ми обяснила?

— Когато бяхме в мината, аз говорех на Айда Пърл, но думите ми бяха предназначени и за теб...

— Повтори ги! — помоли той.

— Казах на Айда, че разбирам причините, поради които е сторила всичко това заради Кактуса. Защото знам какво е да обичаш един мъж от цялото си сърце и душа.

— Откъде ти е известно?

Кит се претраши и каза:

— Защото те обичам от цялото си сърце и душа, Стронг!

Той направи още една крачка към нея.

— Ти не каза „обичах те“... Ти каза „обичам те“! Обичаш ме сега, така ли, Кит?

Кит впи поглед в него, убедена, че той ще види в очите ѝ истината и ще ѝ повярва.

— Обичам те, Стронг О’Кели! — Тя говореше с нисък, но убедителен глас. — Влюбих се в теб в мига, в който те видях, и не съм преставала да те обичам до днес!

— А снощи! Какво стана снощи? Казахме си, че миналото и бъдещето не съществуват за нас, че е важен само този миг...

— Снощи? — Тя опитваше да се владее. — Тогава се любихме. Изпитвахме непреодолимо желание и страст — физическа, духовна и емоционална. То беше лудост... Беше дивно и прекрасно... Просто се любихме.

— Сигурна ли си? — Стронг приседна до нея на дивана.

— Да. Аз се любих с теб, Стронг. Защото те обичам!

Беше негов ред да говори. Вместо това, той се разсмя.

— А ти? — не се сдържа тя.

— Какво аз?

— Как се чувстваш? Какво означаваше за теб миналата нощ? Искам да знам! Да го чуя от теб!

Очите му грееха в тъмнозелено като скъпоценни камъни, току-що изтръгнати от земята.

— Аз ти казах как се чувствам... Казах ти го миналата нощ!

— Кажи ми го отново!

— Когато ти плачеш, плача и аз. Когато се смееш, аз също се смея. Страхуваш ли се от нещо, аз треперя за теб... Когато се нараниш, усещам твоята болка. Ако ти умреш, ще те последвам още същия

ден... — изрецитира той като любовна поема. Повдигна брадичката ѝ и се взря в очите ѝ. — Обичам те, Кит!

— Слава богу! — беше нейната кратка и възторжена молитва в мига, в който го целуна.

Стронг я взе на ръце и я положи върху килима пред камината. Легна до нея.

— Преди много време ти казах, че искам да те любя в истинско легло, на плажа върху златистия пясък, на поляна с разцъфнали цветя, пред камината в студена зимна нощ.

— Да, спомням си — промълви тя и погали лицето му. Пръстите ѝ нежно очертаха линията на устните му.

— Обещах пред себе си, че ще те любя ден и нощ. Ще те любя цял живот!

Ръцете ѝ вече разкопчаваха ризата му. Тя се усмихна многозначително.

— Мисля, че бихме могли да започнем веднага...

— Пропуснатите мигове не се завръщат... — съгласи се той и двамата започнаха да се разсъбличат един друг с нежност и внимание. Но когато тя протегна ръка към токата на колана му, Стронг стана нетърпелив. Отдръпна се и бързо свали останалите дрехи. Застана пред светлината на огъня и впери в нея очи, които изгаряха от любов и страст.

Господи, той все още е най-красивото създание, което съм виждала, удиви се за сетен път Кит.

— Обещания, обещания... — промърмори тя.

— Какво каза?

— Обещания, само обещания... — повтори тя по-високо.

В очите на Стронг се появи искра, която тя познаваше много добре...

— Ами да! — Той щракна с пръсти, за да покаже, че току-що се е сетил за нещо много важно. — Тази сутрин ти обещах, че ще ти покажа какво правя с прекалено дръзките жени...

— Всъщност ти ми обеща първо да ми разкажеш как го правиш... — подчерта тя.

Той приближи до нея и бавно, мъчително бавно свали дрехите, които бяха останали по нея.

— А може би ще е най-добре, докато разказвам, да ти го показвам — процеди той през зъби, докато ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ.

Преминаха с милувка към ухото и продължиха по ключицата до голото ѝ рамо. Устните му следваха пътя на пръстите му. И сякаш нарочно избягваха най-еротичните кътчета, за да я измъчват с надежди, да я дразнят и да я терзаят.

— Стронг! — проплака тя влудена.

— Какво има, любов моя?

— Моля те!

— Какво ме молиш да направя?

— Моля те, люби ме!

Смехът му бе тържествуващ, изпълнен с върховно задоволство.

— Почакай да проверя дали ще мога да се справя...

Кит плъзна поглед по тялото му и прошепна:

— Мисля, че ще успееш да се справиш...

— А може би е по-добре най-напред да се уверим, че няма да се провалим — промълви той и сведе устни към нейните. Целува я, докато в главата ѝ не остана нито една мисъл. Езикът му обикаляше по устните ѝ и се вмъкваше дълбоко. Целувките бяха ту нежни и ефирни, ту жестоки и всепоглъщащи. Беше като дивно спускане с шейна от върха. Беше като празнична нощ с фойерверки. Беше като жарко слънце над пустинята и светкавици по време на буря...

Стронг обхвана с устни гърдите ѝ. Тя инстинктивно се изви назад. Леко разтвори бедрата си. Впи нокти в тялото му.

Беше обезумяла от желанието, което бе разпалил в нея. Ръцете, устата, езикът ѝ — всичко в нея му показваше това огромно желание.

— Господи, Кит! — извика той, когато устните ѝ се плъзнаха между бедрата му...

Какво създание на крайните контрасти, удиви се тя — силен и гладък, тежък и горещ, прекрасен и грациозен, мъжествен и пряк... Тя обичаше неговото докосване, аромата и вкуса му...

Този мъж бе нейният любим! Нейният съпруг! Те нямаха никакви прегради помежду си, никакви задръжки и забрани...

Когато Стронг плъзна пръсти по бедрата ѝ, тя беше вече възбудена и готова да го приеме, молеща го да проникне в нея...

Желаеше го както никога досега. Във всяко тяхно докосване и милувка имаше дълбочина, обвързаност и обещание за трайно щастие.

Стронг коленичи за миг над нея. Възбудата му бе същата, както Кит си я спомняше отпреди. Тя го взе между дланите си и го насочи право към нежната кадифена сърцевина.

Тялото му беше влажно и изопнато. Върху челото му падаше кичур черна коса. Мускулите на гърдите и ръцете му трептяха от напрежение.

— Знам какво има в златното гърне на края на дъгата. — Той се владееше с огромно усилие на волята.

— Какво има в него? — Кит се повдигна към Стронг и го привлече към себе си. Мускулите ѝ го обгърнаха и го увлякоха навътре, навътре...

— Любов! — обяви той и проникна в тялото ѝ. Влизаше отново и отново, движейки се все по-бързо и по-бързо, изпълвайки я цялата.

Кит го обви с крака и двамата заедно приближиха към разтърсващата кулминация. Тя се изви като дъга под усиливащия се ритъм на неговото тяло.

Останал без дъх, Стронг навлезе в нея с последен силен тласък и тя чу възторжения му вик:

— Любов!

ЕПИЛОГ

Втората сватба на Катрин Сент Клер и Стронгарм Карлос Майкъл О'Кели се състоя в един прекрасен следобед в средата на юни. В синьото небе светеше ярко слънце. Времето беше чудесно. Венчавката бе извършена в красива старинна испанска църква, дискретно украсена с детелина — емблемата на Ирландия и със символа на навахите за мир и хармония.

Пред Бога и пред своите семейства и приятели, Кит и Стронг повториха клетвите, които си бяха дали преди десет години.

— Вземам тази жена...

— Вземам този мъж...

— ... за да го обичам, почитам и пазя...

— ... в богатство и бедност...

— ... в здраве и в болест, до края на живота си!

В черквицата нямаше сухи очи. Дори Сали Бредфърд, новият директор на клона на „Сент Клер Ентърпрайзис“ във Финикс и Милдред Липър попиваха страните си с хартиени кърпички.

Церемонията продължи със слово, което младоженците бяха написали сами. С ясен и силен глас, който изпълни всяко кътче на църквата, Кит заяви:

— Стронг, ти си моето минало, настояще и бъдеще. Ти си за мен много повече от всички богатства и съкровища на света. — Гласът ѝ стана нежен. — Ти си моята първа и единствена любов!

Тя поднесе на съпруга си най-ценната си вещ — старинната навахска огърлица, изработена от Изкусния Сребрар.

Стронг постави върху ръката на своята съпруга жълта гривна от метала, добит в мината на неговия дядо. И двамата знаеха, че тя блести, но не е златна. Той повтори клетвата.

— Кит, ти си моето минало, настояще и бъдеще. За мен ти си много повече от всички богатства и съкровища на света. — Дълбокият му баритон пресекна за миг. — Обичам те повече от живота си!

— Като служител на църквата — продължи свещеникът, — обявявам Стронг и Катрин за мъж и жена според Божието тайнство и според законите на щата Аризона. И нека онези, които Бог е съединил, никога да не бъдат разделени от човека!

Красивото лице на Стронгарм О'Кели изразяваше неприкрито задоволство.

— Можете да целунете булката! — добави църковният служител с усмивка.

Стронг се наведе и миг преди да докосне устните на Кит, прошепна:

— Аз винаги съм бил късметлия, мила.

Издание:

Сюзън Симс. Златна треска

ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0163-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.